

1. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

1. LEDEN 1995

POZVÁNÍ PRO JANA PAVLA II.

Čekáme na Tebe
s nadějí
Tato zem
je i Tvoje zem
Tento lid
je i Tvůj lid
Tvá otcovská náruč
je stále otevřená
pro boží i neboží lid
Ať české nebe
má o hvězdu víc
ať také v nás
přibude světla
abychom nebloudili
na cestách našich
každodenních
Ať Tvoje hůl
změní se
v měděného hada
abychom stejně jako Izrael
na poušti nevěrností
pohledem důvěrným
byli uzdravováni
Chceme Tě přivítat
nejen chlebem a solí
u společného stolu
Sami sebe
nabízíme
jak obětní dar
Ať příchod Tvůj
je výzvou
pro všechny
tenkrát i nyní
umlčováné
pro lásku
pro pravdu
pro spravedlnost.

Josef Veselý

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK

dnes přejeme každému z blízkých i známých a dokonce jsme dnes tak výjimečně otevřeni, že se zastavíme i s neznámými a přejeme jim totéž. Začátek občanského roku není jen záležitostí kalendáře a účtování, ale každému z nás dává naději, že je možné začít znovu a lépe. Dnes se vynořují mnohá předsevzetí a ušlechtilé touhy, ba mnozí se opravdu vžívají do těchto ideálů jako by už byly skutečností, protože přes všechny nezdrary v nás žije touha být dobrý, ba lepší, být šťastný a dělat šťastnými druhé.

Šťastný člověk má v srdci pokoj a pokoj kolem sebe šíří. Proto církev slaví dnešní den jako den míru. Papežové posílají k tomuto dni poselství s příslušným heslem, které ukazuje kořeny skutečného pokoje, nebo cesty k jeho budování a šíření. Skončili jsme rok rodiny, v němž se poukazovalo na to, že mír lidské rodiny se rodí v rodině. Rodina, která je společenstvím života a lásky je hlavním tvůrcem pokoje. Pokud mír chybí, sama rodina se stává největší obětí chybějícího míru.

Papežovo poselství k dnešnímu dni je vedeno heslem: ŽENA - VYCHOVATELKA K MÍRU. Citlivé srdce věřící ženy dovede vnímat Boží lásku. Jistota, že je milována, dává pokoj a rozvíjí schopnost dávat lásku dál. Tak buduje společenství lásky s manželem, tak přenáší láskyplný pokoj na dítě, kterému dává život a první pocit jistoty, bezpečí a lásky. Jako vychovatelka v rodině buduje společenství, v němž je každý přijatý, chápáný, aktivně účastný na společném životě. Jako milující vychovatelka se nebojí oběti a dovede nést i bo-

lest z případného nepochopení či rozdělení, dovede nést i bolesti druhých. S touto zkušeností z rodiny je připravena vnášet porozumění a sblížení i do společnosti.

Dnes slavíme však také slavnost Matky Boží. To nejen proto, že se jaksí hodí uzavřít týden Kristova narození oslavou jeho matky, ale na začátek nového roku, kdy máme před sebou velké plány, se nám staví před oči Maria jako vzor i pomocnice. Nemůžeme najít dokonalejší vzor, uskutečněný ideál člověka. Ona je člověk jako my, ale protože ji Bůh vybral za matku svého Syna a už od počátku, od početí ji uchránil jakékoliv viny, máme před sebou člověka, jehož nikdy neporazilo zlo, nepřemohl hřích. To je jediný vzor nevinosti a dokonalosti, který je hodný titulu: ideál člověka.

Nač hledíme, o čem přemýšlíme, to ovlivňuje naše ideály a naše touhy. Často se divíme proč je ve světě tolik zla, ale nijak nás nezaráží, když se necháme krmit od sdělovacích prostředků negativními zprávami a nabízené zábavě taky často chybí dobré příklady. Církev nám ukazuje Marii jako vysoký ideál člověka, jako předznamenání pro celý rok. Jakoby nám chtěla říct: Chceš-li tento rok šťastný a pokojný, chceš-li dávat štěstí a pokoj i jiným, uměj se zahledět na vysoký ideál. Zahleď se do něj tak, abys v něm našel zalíbení a rostla v tobě touha sám se velkému ideálu přiblížit. Pak se tvé přání šťastného roku může stát i realitou. Tak tedy: Opravdu šťastný a pokojný rok!

Jan Graubner

Rubbio (Vicenza), 1. ledna 1991
Slavnost Matky Boží Panny Marie

ZVĚST NOVÉ ÉRY

„Ve světle mého božského Mateřství začínáte v modlitbě a v důvěře tento nový rok.

Jsem opravdovou Matkou Boží.

Ten, který se ze mne rodí ve svaté vánoční noci a s takovou láskou je vkládán do jeslí - obklopen takovou bídou a tak velkou chudobou - je pravý Syn Boží, Slovo Otce, vtělené v mém panen-ském lůně, obraz jeho podstaty, lesk jeho slávy.

Vůli mého syna Ježíše jsem se stala i vaší Matkou.

- Jako Matka jsem při každém z vás, abych vám pomohla uskutečnit v čase, který je vám dopřán, plán vašeho nebeského Otce. Tento plán je, abyste plnili jeho božskou vůli.

A Boží vůle je, abyste se stali svatými.

Proto vám pomáhám kráčet cestou svatosti, abyste Boží vůli plnili dokonale

a abyste tak mohli svým životem vzdát co největší slávu Nejsvětější Trojici.

- Jako Matka stojím po boku církve, mé nejmilejší dcery.

V těchto časech je církev povolána prožívat hodiny agonie a Getseman, hodiny výkupného utrpení, hodiny krvavé oběti na Kalvárii.

Na počátku tohoto nového roku potkávám na kalvárské cestě všechny své syny: papeže, kterého obzvláště miluji, vedu a chráním, biskupy, kněze, řeholníky a věřící.

Jak těžký kříž musí dnes nést tito moji přemilí synové! Kříž odpadlictví a nedostatku víry, kříž hříchů a nesčetných svatokrádeží, kříž opuštěnosti a odmítání, kříž odsouzení a ukřižování.

Pro mou církev je už blízko chvíle prolítí krve a její krvavé oběti.

Především v těchto časech jsem stále po boku této mé dcery trpící v agonii, jako jsem byla pod křížem, na němž byl Ježíš obětován pro naši spásu.

- Jako Matka jsem po boku tohoto ubohého lidstva, chorého a drceného tíží svého tvrdošíjného odmítání Boha a jeho

Zákona lásky.

Jak se vzdálilo Pánu!

Usmysleli si vybudovat bezbožeckou a materialistickou civilizaci; předložili nové hodnoty, založené na uspokojení všech vášní, na vyhledávání všech rozkoší, na ospravedlňování každého morálního nepořádku.

Tak lásku nahradilo sobectví a nenávisť; víru pýcha a nedůvěřivost; naději lakota a rozmařilost; čestnost nahradil podraz a klam; dobrotu špatnost a tvrdost srdcí.

Satan opěvoval své vítězství, neboť vnesl do duší hřích a rozdělení do rodin, společnosti, do samotných národů a mezi národy.

Proto mír nebyl nikdy tak ohrožen jako ve vašich dnech.

Začínáte tento nový rok ve stínu těžké hrozby konfliktu, který se může stát jiskrou k výbuchu strašlivé třetí světové války. Modlete se, přemilí synové, číňte pokání, neboť jste už vstoupil do času velikého trestu, který Pán sešle k očistění země.

Rozmnožujte všude večeradla modlit-

by, o která jsem vás už tak dlouho žádala, a nenechte se ovládnout strachem ani ztrátou odvahy.

Mějte velkou důvěru v mocné dílo přímlovky a prostřednictví vaší nebeské Matky.

Velké soužení, které vás čeká, je proto, aby vás připravilo na zrození nové éry, která přichází na svět.

Prožijte tento nový rok v mém Neposkvrněném Srdci: je to útočiště, které jsem připravila pro tyto doby, plné soužení pro jednotlivce i celé národy.

A nebudete mít strach.

Vaše soužení proude s růstem

zkoušky, která už započala.

Jsem oznamovatelkou nové éry.

V hluboké temnotě vašeho času, žijete-li se mnou, můžete už zahlédnout svítání nových časů, které vás čekají. Patřte na toto světlo a žijte v pokoji srdce a v naději.

Zůstanete-li stále v mém Neposkvrněném Srdci moji přemilí a děti mně zasvěcené, můžete už od těchto chvil začít novou éru svatosti a milosti, světla a čistoty, lásky a pokoje.

Tak v hodině velké zkoušky poskytnete všem charizma mé mateřské přítomnosti a budete balzámem slastným

a očekávaným pro tolik otevřených a krvácejících ran.

Na počátku tohoto nového roku, který otvírá bránu do posledního desetiletí tohoto století a který bude poznamenán těžkými a rozhodujícími událostmi, vás uzavírám do hlubin svého Neposkvrněného Srdce a žehnám vám ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

Z „modré knihy“ 'Kněžím, přemilým synům Panny Marie', kterou rozesílá MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc.

MYŠLENKA NA NEDĚLI

KŘEŠŤANEM MŮŽE BÝT JEN OPTIMISTA

„Bud' si vědom toho, že v posledních dnech nastanou těžké chvíle. Lidé budou sobečtí, chtějí peněz, chlubní, pyšní, rodičů neposlušní, nevděční, bohaprázdní, bez citu, nesmířliví, pomlouvační, nevázaní, hrubí, k dobrému neteční, zrádní, drzí, nadutí a milovníci rozkoše víc než milovníci Boha. Budou sice navenek ukazovat zbožnost, ale ve skutečnosti nebude po její síle u nich stopy.“

To není výňatek z kritického článku o dnešních lidech a poměrech ve světě, to jsou slova sv. Pavla, apoštola, která napsal svému žáku Timoteovi (II 3,1), ale jsou to slova jako ušitá pro dnešní dobu. Když se díváme okolo sebe, někdy se nám zdá, že nám již jen zůstaly oči pro pláč. Ale kdybychom tak smýšleli, nebyli bychom pravými učedníky Kristovými. Opravdoví křesťan musí zůstat vždy a všude optimistou jako apoštol národa, sv. Pavel.

Proč budeme i letos optimisty?

Protože začínáme nový rok ve jménu Páně. I nám platí požehnání ze čtvrté knihy Mojžíšovy: „*Požehnej té Hospodin a ochraňuj tě! Ať Hospodin rozzáří tobě svou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin pozvedne k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!*“

Budeme optimisty, protože začínáme nový rok s Matkou Boží. Její úcta nám připomíná, že „*když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi...*“ Proto jsme se hned na začátku mše sv. modlili: „*Bože, tys vyvolil blahoslavenou Panu Marii za Matku Spasitele lidského pokolení, prosíme, dej nám v ní poznat i naši mocnou přímlovkyni...*“ Maria nás bude provázet po všechny dny nového roku!

Budeme optimisty po vzoru sv. Pavla, protože on zkusil nesmírně mnoho a přece nikdy nezoufal, nakonec zvítězil. Ve své optimistické důvěře napsal Římanům (8,28): „*Vím,*

že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému... a je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“

Proto si budeme ve chvílích těžkých připomínat bouři na jezeru a Ježíšova slova: „*Proč se bojíte, malověrní? Vstal, okřikl vichřici i jezero a nastalo úplné ticho*“ (Mt 8,25).

Nemysleme si, že sv. Pavel prožíval jen radost. I on měl chvíle deprese i on prosil, jako my a odpověď Boží? „*Pán mi řekl: Postačí ti moje milost; neboť síla se zdokonaluje ve slabosti*“ (2Kor 12,9).

Po vzoru Pána Ježíše, po vzoru Panny Marie, po vzoru sv. Pavla hledáme zdroj síly v modlitbě. Kolosanům napsal: „*Trvejte na modlitbě, bdíce v ní s děkováním, modlete se zároveň i za nás*“ (3,2).

Modlitba je dechem duchovního života a jen ten, kdo má dobrý dech, může se vydat na obtížnou cestu. Pavel napsal Korintánům: „*... jsme slabí, pohrdá se námi, trpíme hladem a žízni, nemáme se do čeho obléci, stále nemocní a honí nás z místa na místo, tupí nás a pronásledují, pomlouvají a pohrdají námi*“ (I 4,10).

V modlitbě je obrovská síla i útěcha, ale snažme se v tomto novém roce modlit dobře! Někdy se totiž podobáme emauzským učedníkům. Zprávy o zmrtvýchvstání po velkopátečním šoku byly pro ně důvodem, aby raději z Jeruzaléma zmizeli. Po cestě Ježíše nepoznali, a proto jej poučují, co se všechno ve městě sběhlo a jak je Ježíš

zklamal. Naše modlitby jsou někdy podobně pošetilé. Chceme Pána Boha poučovat, proč to a ono, chceme mu radit: dej, udělej, pokoušíme se dokonce nesměle kritizovat, proč nezakročíš a jak se naše modlitby přetvářejí v neplodný monolog, ve kterém nepřipustíme Pána Boha ke slovu, místo abychom s mladičkým Samuellem se postavili do pozoru a řekli: Mluv, Pane, neboť poslouchá služebník tvůj!

Všimněme si slov dnešního evangelia: „*Všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. Ale Maria to všechno v mysli uchovávala a rozvažovala o tom.*“

Modlit se, znamená rozjímat. Nad čím? Nad Božím slovem! Prožíváme rok víry, v přípravě na milenium sv. Vojtěcha chceme prohlubovat víru a zdroj víry je bible!

Každý den bychom měli sahat po Písmu sv., číst evangelia, Skutky apoštolské, listy apoštolů, abychom se zdokonalovali, získávali patřičnou víru, důvěru a tak se stávali i v dnešním světě optimisty. Uskutečňovali myšlenku sv. Pavla: „*Žiji ovšem, ale to již nejsem já, nýbrž ve mně žije Kristus. Neboť život je mi Kristus a smrt je mi ziskem.*“

Pane, nevím, co mi i nám nový rok přinese, ve světle víry však chci zůstat po celý rok optimistou, neboť Ty jsi se mnou, Tvá Matka se za mne stále přimlouvá.

Miloslav Klisz

Redakce a administrace SVĚTLA přeje všem spolupracovníkům a čtenářům do nového roku pokoj a radost z jistoty, že naše dny jsou v rukou milujícího Otce a že se za nás přimlouvá naše nebeská Matka. Dostali jsme mnoho, mnoho vánočních a novoročních přání a děkujeme všem!

Zvýšené náklady na všech stranách nás donutily trochu zvednout cenu jednotlivých čísel SVĚTLA na 4 Kč, předplatné je tedy 208 Kč na rok, 104 na půl roku. Příloha FATIMA se posílá jen těm odběratelům SVĚTLA, kteří si ji objednájí a za všech 12 čísel v roce zaplatí předplatné 16 Kč (k 2. číslu bude mimořádně připojena lednová FATIMA ještě do všech výtisků, aby si zájemci pro objednání získali čas. Objednávky adresujte: MATICE CYRILOMETODĚJSKÁ, s.r.o., Dolní nám. 24, 771 00 OLMOUC.

S DŮVĚROU V MATKU BOŽÍ DO NOVÉHO ROKU

Kolik pochybností, kolik otázek visí nad životem každého z nás na prahu nového roku? Jak vše zvládneme? Kolik rodičů si klade otázku, zda nový rok nebude příležitostí k ještě většímu odpadu od víry pro jejich děti? Jak si s tím poradit? Je možno najít řešení v takových situacích?

Ve Francii vyšla před časem kniha Adolfa Retteho „Od ďábla k Bohu“. Autor v ní podává svědectví o svém obrácení. Byl vychován v ateistickém prostředí. Jedině zbožná babička svému vnukovi dělávala na čelo před usnutím křížek. Nechápacímu dítěti tehdy říkala: „Dovíš se to, až budeš veliký. To ti přinese štěstí.“

Dlouhá léta žil Adolf v rozmarném víru svých smyslů a tužeb. Stal se z něho odbojný nepřítel církve. Ale Bůh neustále bojoval s ďáblem o jeho duši. Přišly chvíle váhání a hlubokých zamýšlení. A v jednom takovém zamýšlení přišel ke kapličce Matky Boží v lesíku Fontainebleau (čti Fontenblo). Při pohledu na sochu Matky Boží se ho zmocnilo podivné vzrušení. Začal se modlit: „Vidíš, Paní, cosi mě nutilo přijít sem za tebou. Přišel jsem. Jestliže je pravda to, že jsi mocnou Prostřednicí, pros u svého Syna, aby mi ukázal, co mám dělat.“ Sedl si na skálu, držel si hlavu v dlaních a stále opakoval: „Co mám dělat? Co mám dělat?“

Tehdy jako by uslyšel v nitru tichý hlas: „Vyhledej kněze, osvoboď se od nesnesitelného břemene. Potom se rozhodně vrať do církve.“ Ještě chvíli svádí boj, ale nakonec přece jen poslechne hlasu Matky a pokleká v Paříži před zpovědníkem. V té chvíli začíná život horlivého katolíka.

V novém roce budeme nejednou stát před beznadějnými situacemi, nebudeme vědět, jak dál. V té chvíli si vzpomeňme třeba právě na tento příběh. Vložme své trápení vědomě do rukou Matky Boží. Ona už kolikrát našla řešení zdánlivě ztracených situací. Ona sama ve chvíli zvěstování viděla, že ji čeká nelehký úkol, že ji čeká snad i podezírání a pohrdání ze strany nejbližších pro nečekané mateřství, ale ona dokáže i v takové chvíli říci s nadějí a odevzdaně:

„Ať se mi stane podle tvého slova...“ Učme se této důvěře spolu s naší Matkou!

Petr Siostrzonek

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 1. ledna slavnost Matky Boží, Panny Marie	- 1. čt.: Nm 6,22-27 Ž: 67(66),2-3.5.6+8 odp.: 2a 2. čt.: Gal 4,4-7 Ev.: Lk 2,16-21
Pondělí 2. ledna pam. sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíanského	- 1. čt.: 1Jan 2,22-28 Ž: 97,1.2-3ab.3cd-4 odp.: 3cd Ev.: Jan 1,19-28
Úterý 3. ledna ferie	- 1. čt.: 1Jan 2,29-3,6 Ž: 97,1.3cd-4.5-6 odp.: 3cd Ev.: Jan 1,29-34
Středa 4. ledna ferie	- 1. čt.: 1Jan 3,7-10 Ž 97,1.7-8.9 odp.:3cd Ev.: Jan 1,35-42
Čtvrtek 5. ledna ferie	- 1. čt.: 1Jan 3,11-21 Ž 99,2.3.4.5 odp.: 2a Ev.: Jan 1,43-51
Pátek 6. ledna slavnost Zjevení Páně	- 1. čt.: Iz 60,1-6 Ž 72(71),1-2.7-8.10-11.12-13 odp.: srv. 11 2. čt.: Ef 3,2-3a.5-6 Ev.: Mt 2,1-12
Sobota 7. ledna nez. pam. sv. Rajmunda z Penafortu	- 1. čt.: 1Jan 3,22-4,6 Ž 2,7-8.10-11 odp.: 8a Ev.: Mt 4,12-17.23-25

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	1. 1.	2. 1.	3. 1.	4. 1.	5. 1.	6. 1.	7. 1.

Antifona	193	1734	154	154	154	226	226
Žalm	783	783	785	784	786	783	784

Ranní chvály

Hymnus	193	1734	154	154	154	226	226
Antifony	195	935	950	965	981	233	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	195	1735	208	211	215	233	241
Antifona k Zach. kantiku	195	1275	208	212	215	233	241
Prosby	195	1724	209	212	215	233	241
Záv. modlitba	196	1275	209	212	216	234	1277

Modlitba během dne:

Hymnus	155	155	155	155	155	227	227
Antifony	156	156	156	156	156	228	228
Žalmy	1265	940	955	971	987	235	1019
Krátké čtení	196	206	209	213	216	237	242
Záv. modlitba	196	206	209	212	216	234	242

Nešpory: SO

Hymnus	191	197	1736	153	153	229	225	261
Antifony	192	198	945	960	976	230	238	260
Žalmy	1649	1661	945	960	976	230	238	230
Kr. čtení a zpěv	192	199	1737	210	214	231	239	260
Ant. ke kant. P. M.	192	199	1276	211	214	232	240	260
Prosby	193	199	1731	211	214	232	240	261
Záv. modlitba	196	196	1275	209	212	234	234	263

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Nastoupil do vlaku a uvelebil se sám v prázdném kupé. Jen hrstka cestujících se vypravila do bílé mrazivé noci. Byl totiž Silvestr a většina lidí seděla v pohodlí a teplíčku u televizního programu, mnozí popijeli na oslavu v zábavních podnicích a v lepším případě se bavili se skupinou přátel.

Udělal si pohodlí. Alespoň má pokoj, nikomu nemusí odpovídat na zvědavé otázky, kam že se to takhle na noc vypravil. Trochu ho obtěžuje myšlenka na ženu, se kterou se prudce pohádal. Ale musel dnes vyvolat nějakou hádku, aby mohl snadněji prásknout dveřmi a zmizet, a tak se záminkou stala nějaká nepodstatná maličkost, už vlastně ani neví, co to bylo.

Vlak sebou trhl a vyrazil na svou osamělou noční pouť zasněženou krajinou. Odehnal nepříjemné myšlenky mávnutím ruky a slastně se protáhl. Čeká na něj nádherné uvítání Nového roku na chalupě jedné moc hezké a milé kolegyně z kanceláře. Bude to něco nového a nevšedního. Má chalupu v zasněžených kopcích poblíž Hostýna, užijí se radosti vrchovatou mírou.

Z těchto příjemných představ ho vyrušily šouravé kroky a otevírání dveří jeho kupé. „Kdo to sem leze?“ stačil si nevrle pomyslet, když tu spatřil zvláštního starce. Měl dlouhé bílé vlasy i vousy, byl oblečený v nesmírně strakatém až bizarním plášti a vypadal, že je tak sešlý a unavený, že smrt mu sedí přímo za krkem.

„Je tu, prosím, volno?“ zeptal se a když náš cestovatel přikývl, uvelebil se přímo proti němu a upřel na něj kupodivu jasný a pronikavý pohled. Chvilí seděli mlčky. Stařec stále upřeně zíral přímo na něj. Už ten pohled nemohl snést a trhl hlavou na jinou stranu, ale starcovy oči jej přitahovaly jakousi magickou silou. Po chvíli znejistěl a najednou pocítil, že se třese po celém těle. Vyhrkl: „Co po mně chcete?“ „Chtěl bych si s tebou, milý Václave, trochu porozprávět. Jen tak o životě. Končí nám rok a tak se chci s tebou zamyslet, jaký vlastně byl!“ Neřekl na to nic, vyschlo mu v hrdle. Jen zíral před sebe. Jak to, že ho ten člověk zná?

Stařec se usmál a nerušeně pokračoval: „Vím, kam jedeš a jaké máš plány. Vůbec se mi to nelíbí. Ale když

se tak podívám zpátky, není to zdaleka tvá jediná letošní chyba!

Když jen si vzpomenu, jak jsi dosáhl povýšení v kanceláři! Ty ošklivé pomluvy, které jsi roztrousil o svém kolegovi, který měl na to místo nastoupit. Úplně jsi ho zničil. Došlo to tak daleko, že ho propustili z práce a kvůli tvé pomluvě, která se všude roznesla, nemůže zavádět o lepší práci.

Co tvá matka! Kolikrát jsi ji letos navštívil? Nikoho už nemá - jen tebe.

POVÍDKA NOVOROČNÍ

Často hledí celé dny na kliku dveří nemocničního pokoje, „zda přece jen nepovolí, dveře se rozletí dokořán a vejdeš ty, obejměš ji a budeš u ní třeba jen tiše sedět a hladit tu upracovanou ruku.

A co tvé děti? Kdy jsi měl na ně naposledy chvíli času? Dříve k tobě chodily s důvěrou, že ty je nezklameš, že jako správný táta znáš odpověď na všechny jejich důležité dětské otázky. Většinou jsi upřeně hleděl na svítící televizní obrazovku a opakoval: nemám čas, dej mi pokoj! Ted' už ti přestávají důvěřovat. Přestaly s tebou počítat. Syn se dostal do party malých zlodějků kapsářů a dcery? Ty zatím našťestí nejsou tak velké!

A tvoje žena? Dříve tak veselá a šťastná? Zdá se ti smutná, nezábavná, unavená, nějaká celkem zašedlá, vidíš její vrásky. Kolegyně z kanceláře je mladá, plná elánu a dobré nálady, svobodná, stará se jen o to, aby byla středem obdivu, a takových, jako ty už jejím životem prošlo!

Spočítal jsi někdy vrásky na kdysi mladé a svěží tváři své ženy, které jsi tam vyryl ty sám? Jak těžko by ses dopočítal! Kdy naposledy jsi ji pohladil a řekl jí, že o ni stále stojíš, že si vážíš její práce, že ti chybí, když nejsi s ní? Kdy jste si naposledy opravdu upřímně popovídali? A není tolik unavená proto, že jí tak málo pomáháš? Kolikrát už cítí, že ji v koloběhu všedních starostí opouštějí síly a neví, jak vše zvládne. Tolik by se potřebovala o tebe opřít, rozdělit se s tebou o starosti s rodinou, načerpat u tebe jistotu, že stojíš pevně vedle ní.

Ty se ovšem nenecháš vyrušit ze svého klidu a přemýšlíš pouze nad tím, jak si zpříjemníš život. Nemáš pro nikoho trochu opravdové lásky.

Není mým úkolem předvídat budoucnost, má vláda za chvíli končí s údery půlnočních zvonů. Budoucnost odhalí postupně můj novorozený bratr, který přichází po mně, ale tolik vím, že tvůj život vede do slepé uličky. Zůstaneš sám, opuštěný, nemilovaný, tvým jediným společníkem bude tvé sobectví. A možná ještě výčitky svědomí, pokud ovšem ještě nějaké máš.“

Vlak zastavil. S leknutím otevřel oči. Na čele cítil kapky ledového potu. V kupé byl úplně sám. Jen na sedadle proti němu zřetelně svítilo několik dlouhých bílých vlasů.

Plný zmatku vystoupil z vlaku. Zasluchl, jak doznívají půlnoční zvony. Sněhové vločky vířily v novoročním tanci. Studenými prstíky se zlehka dotýkaly jeho bledé tváře. Vyrazil do tmy. Ani nevěděl, kde to vlastně vystoupil a kam jde. Cesta stoupala vzhůru. Klopýtal, občas upadl nebo se probořil do závěje. Sněžení se měnilo v sněhovou vánici. Sníh mu oslepoval oči. Už těžce zvedal nohy k dalším krokům a nejráději by si lehl do sněhu a usnul. Tu v bílé tmě zaslechl jakési zvuky. Šel nyní tam, kam ho vedly. Později rozeznal, že jsou to slavnostně znějící varhany. Vzpomněl si na maminku. Když byl malý, vodívala ho do kostela, bylo to tam vždy tak zvláštní.

Doklopýtal ke chrámovým dveřím. Opřel se do nich, se skřípotem povolily. Zachvátila ho neopakovatelná atmosféra hudby, zpěvu, světla, vůně kadidla a ještě něčeho, co neuměl pojmenovat. Zůstal stát v tmavém koutku chrámu, blízko dveří. Tiše stál, poslouchal, díval se a najednou prudce zatoužil poznat to zvláštní Něco. Nebo Někoho? To nevěděl. Jen si přál nechat tu všechno to, co bylo a začít úplně znovu a jinak.

Když se vracel na malé nádražičko, vládl v zasněženém lese hluboký klid a mír. Velmi se podobal hlubokému pokoji, který cítil ve svém nitru.

Doma vklouzl tiše do pokoje, pohladil tváře svých spících dětí, pak něžně políbil svou ženu.

Začínal nový rok.

L. H.

VZPOMÍNKA TŘÍKRÁLOVÁ

Vyučoval jsem náboženství na střední škole. Hned v prvních hodinách jsem zjistil, že studenti, i když se přihlásili dobrovolně, nemají žádné základy. Před svátkem Zjevení Páně se ukázalo, že příběh o mudrcích od východu je pro ně nový a jméno Herodes většinou slyšeli poprvé. Když jsem mluvil o útěku do Egypta a vraždění neviňátek, byli velice pobouřeni:

„Jak to, že utekli sami a ostatní neupozornili na nebezpečí?“

„Ve snu se Josef nedozvěděl, že Herodes chce vyvraždit všechny chlapce.“

„Tak proč mu to Bůh neřekl, proč zachránil jen toho svého?“

Stál jsem před velmi těžkým úkolem. „Bůh chce spoluúčast lidí na díle

spásy,“ odpověděl jsem. „Předal své učení malému počtu lidí a k dalšímu šíření chce jejich aktivitu. Utrpení má klíčový význam v díle spásy, i na něm se musí podílet vyvolení a tato neviňátka mezi ně patří.“

Šel jsem z hodiny značně neuspokojen. Říkal jsem si: „Co si asi odnesou z mého málo souvislého výkladu, vždyť otázka utrpení je někdy kamelem úrazu i pro lidi žijící ve víře.“

Uběhlo několik měsíců. V televizi běžel seriál o záhadách a jeden díl byl věnován stigmatizovaným. Bylo tam řečeno, že se rány na jejich těle vytvářejí působením sugesce při určitém prožitku před obrazem Ukřižovaného. V nejbližší hodině padl dotaz:

„Jak je to s těmi stigmatizovanými, je to zázrak, nebo sugesce?“

„Nemohu jednoduše odmítnout, co tvrdí učení tvůrci seriálu,“ odpověděl jsem, „ale neslyšel jsem, že by kluk, který v kině prožil thriller, měl na sobě průstřely, proto ani nemohu toto tvrzení přijmout. Ale pojdme na to z jiné strany. Ti stigmatizovaní cítí i tu bolest...“

„Aha, takže se tímto způsobem podílejí na díle spásy,“ přerušil mne žák, který před nedávnem nevěděl, kdo to byl Herodes.

Šel jsem z hodiny ve velmi radostné náladě.

Ladislav Jílek

PAPEŽOVA KNIHA ODPOVÍDÁ NA STRACH ČLOVĚKA

Prefekt římské kongregace pro víru, kardinál Josef Ratzinger, označil knihu interviu s papežem Janem Pavlem II. „Překročit práh naděje“ za důležitou odpověď na úzkosti člověka dnešní doby. Při čtení člověk cítí, že téma „Bůh“ je klíčem k osobnosti papeže a jeho díla, prohlásil Ratzinger při prezentaci knihy v Miláně. Označil papežovu knihu jako „velmi osobní dílo Jana Pavla II.“, které má řadu autobiografických rysů a obsahuje zkušenosti jeho 16letého pontifikátu. Na světovou premiéru knihy přišlo okolo 600 hostů, pozvaných italským nakladatelstvím „Mondadori“.

Ratzinger zdůraznil, že papež ve své knize vyzvedá spásnou perspektivu víry v Boha. Kardinál poukazyval na to, že „odstranění Boha“ vyvolává strach, který „číhá na dně moderní existence“. Člověk dneška má podle výpovědi Ratzingera strach, že by Bůh přece jenom mohl být a že by mohl být „nebezpečný“. Má strach ze sebe samého a před „krutými možnostmi“, které nese v sobě.

Papež chtěl ale ve své knize obnovit v člověku jistotu, že Bůh drží v rukou nit k osudu světa. K podstat-

nému v knize patří podle slov kardinála také zobrazení „rozumnosti víry“. Ratzinger říká doslova: „To, že Bůh je dnes už nedosažitelný v myšlení mnohých lidí, nespočívá v iracionalitě víry, nýbrž ve zúžení myšlení.“ Když se toto zúžení protrhne, může rozum „zase dojít své celosti a uvidí zase také Boha.“

„Velká vášeň“

Antropologii jmenoval Ratzinger „jako velkou vášeň papeže jako myslitele a pastýře.“ Celé filozofické myšlení papeže krouží okolo člověka, starost o člověka stojí ve středu jeho učitelského úřadu jako nejvyššího pastýře křesťanstva. Papež pojednává ve své knize také o tom, že Bůh „není Bohem minulosti, nýbrž přítomnosti a budoucnosti.“ Křesťanskou modlitbu označuje Jan Pavel II. jako „vystoupení z vlastních řečí a přání“ a odložení svého já.

„Historická událost“

Jako „historickou událost“ označil vatikánský mluvčí Joquin Navarro-Valls zveřejnění papežovy knihy. S dílem se obrací Jan Pavel II. „na

všechny lidi dneška, bez rozdílu náboženství, národní nebo etnické příslušnosti.“

Jan Pavel II. chtěl dát osobní odpověď na horké otázky lidí ve světě dneška. Základem díla bylo 176 papežem rukou psaných stran v polštině jako odpověď na otázky italského novináře Vittoria Messoriho.

Messori zdůraznil, že papež našel ve své knize slova mimořádné spontánnosti. „To je Jan Pavel II. a jedině on sám,“ řekl novinář. Nedával papeži s obezřetností žádné otázky k „aktuálním“ problémům. Italský nakladatel papežovy knihy Leonardo Mondadori prohlásil, že dílo je „základní knihou pro lidi dneška, také pro nevěřící.“ Je to „paprsek optimismu a radosti v době přibývajících ztráty hodnot.“ Na tiskové konferenci bylo zdůrazněno, že izraelský nakladatel už ohlásil zájem o překlad do hebrejštiny. Překvapivě požádali o licenci také nakladatelé z jižní Koreje a Japonska. Pravděpodobně bude kniha vydána také arabsky v Libanonu.

Kathpress

DESÁTKY, ANEB RADOSTNÉHO DÁRCE MILUJE BŮH

Ne tak dlouho máme jasno v tom, co se skrývá pod pojmem desátek a jaký může mít význam pro nás dnes. Slovo desátek se přímo vztahuje ke slovu desetina. Dávání desátku je pak pravidelné oddělování a zasvěcování Bohu první desetiny našeho příjmu.

Lze namítnout, že je to jen dodržování starozákonních předpisů, rovněž lze namítnout, že vše co máme, přece

náleží Bohu, ale také lze namítnout, že v dnešní době si něco takového nemůžeme dovolit.

Takových a podobných námitek může být jistě celá řada. Přesto bychom se s vámi chtěli podílit o naši vlastní zkušenost a nabídnout vám jeden z mnoha možných pohledů.

Svoji cestu k Bohu jsme našli mezi členy apoštolské církve, ti stáli

na počátku našeho hledání a poznávání. V tomto živém společenství jsme dělali své první zkušenosti s Pánem Ježíšem, své první duchovní krůčky. Začali jsme se modlit, číst Písmo, chodit do shromáždění, učili jsme se myslet a žít zcela novým způsobem. Nebylo to mnohdy nic jednoduchého (a není dodnes) překonat všechny ty bariéry, které si tak úspěšně pěst-

jeme. Další, s čím jsme se zde setkali, byly desátky. Tento zvláštní Boží nárok byl přenesen do praktického života. Každý z členů sboru přispíval svojí desetinou a společně se pak rozhodovalo o tom, jakým způsobem se s penězi naloží. Jak říká Písmo „radostného dárce miluje Bůh“. Takovýto přístup předpokládal však již určitý stupeň duchovní zralosti. Snad nám tady chyběla, snad to pro nás nebyl ten pravý způsob - rozhodně jsme těmi radostnými dárce nebyli.

Po necelých dvou letech jsme toto společenství opustili. Období, které následovalo, bylo poznamenáno velikou vnitřní prázdnotou a pochybnostmi. Sami mezi sebou jsme o těchto věcech přestali mluvit. Rozhodně však nebylo Boží vůlí, abychom v tomto stavu setrvali nastálo. Vrátili jsme se tam, kde jsme před nějakými třiceti lety byli v povijánu pokřtěni. A tak se dnes pokoušíme se střídavými úspěchy proniknout do učení katolické církve, přijmout její tradice

a najít své místo.

Letos v létě jsme se s mnoha dalšími manželskými páry zúčastnili již známých Manželských setkání v Ostravě. V malých skupinkách se probírala témata přednášek, ale nejen ta. Vedle jiného jsme také otevřeli téma desátek a právě zde jsme získali novou inspiraci a svobodnější pohled. Jako dříve, i nyní oddělujeme každý měsíc Bohem danou část příjmů, s tou však již nakládáme svobodněji, podle vlastního uvážení. Tím, že máme vyčleněnou pevnou částku pro Boží věci, zdá se nám, že můžeme být v dávání štědrější - více můžeme přispívat na potřeby naší farnosti, více věnovat nadacím, různým sbírkám, nemocným či jinak potřebným. Více jsme se rozhodli investovat do knih a časopisů duchovní tematikou a ty pak půjčovat. Vyžaduje-li to finanční situace v rodině, jsme-li těmi chudými v církvi, lze případně doložit potřebnou částku na dovolenou či víkend zaměřený na duchovní obnovu...

Je mnoho možností a mnoho způsobů, jak pomoci a ještě větší množství je těch, kteří naši pomoc potřebují. Záleží na ochotě každého z nás. Vydejme se proto Duchu svatému a nechejme se vést.

Pokud se jen maličko z toho, o čem jsme psali, dotklo vašich srdcí, jsme šťastni a radostně děkujeme Pánu.

Úplně nakonec bychom vám chtěli připomenout nádherná a veskrze povzbudivá slova apoštola Pavla z jeho 2. listu do Korintu:

„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechtí ani z donucení; vždyť, radostného dárce miluje Bůh. Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo...“

Petr a Lenka Hamplovi

HLAVNÍ PROMLUVA SV. OTCE PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI

„SNÁŠEJTE TO, KDYŽ JE VÁM NA DRUHÉM NĚCO OBTÍŽNÉHO“

1. Druhý vatikánský koncil v dekretu „Perfectae caritatis“, pokud jde o základní rysy Bohu zasvěceného života, nejprve pojednává o evangelních radách čistoty, chudoby a poslušnosti, a pak mluví o komunitním, tj. společném životě ve světle evangelia s odkazem na příklad prvních křesťanských obcí. Koncilní učení o tomto bodě je velmi důležité, třebaže je pravda, že komunitní život v užším smyslu slova neexistuje anebo je velmi omezen na několik forem Bohu zasvěceného života, jako je tomu např. v poustevnickém životě, není však nutně vyžadován v sekulárních institutech. Existuje však v převážně většině institutů zasvěceného života a jeho zachovávání se považuje jak od zakladatelů, tak i od církve za základní požadavek pro dobrý řeholní život i pro účinné uspořádání apoštolátu. Na důkaz toho posvátná kongregace pro instituty Bohu zasvěceného života a pro společnosti apoštolského života vydala nedávno (2. 2. 1994) zvláštní dokument nazvaný „Bratrský život v komunitě“.

2. Čteme-li evangelium, můžeme říci, že komunitní život odpovídá Ježíšovu učení o svazku mezi dvěma příkázáními lásky k Bohu a k bližnímu. V životním stavu, v němž chceme milovat Boha nade vše, je třeba zavázat se k obzvláště velkodušné lásce k bližnímu a začíná se od těch, kteří jsou nejbližší, protože patří ke stejné komunitě. Takový je životní stav Bohu zasvěcených osob. Kromě toho z evangelia vyplývá, že Ježíšova

povolání se týkala jednotlivých osob, obvykle však je v zápětí vyzýval, aby se sdružili a vytvořili skupinu. Tak tomu bylo se skupinou učedníků a rovněž se skupinou žen. Na stránkách evangelia se dokazuje i důležitost bratrské lásky, jež má být duší komunity a je proto i zásadní hodnotou komunitního života. Čteme tam o několika sporech mezi samotnými apoštolů, kteří, i když následovali Ježíše, nepřestali být lidmi, tj. dětmi své doby a svého národa. Starali se, aby byla ustanovena prvenství ve velikosti a v rozkazování. Ježíšova odpověď byla lekcí pokory a ochoty sloužit. Pak jim dal „své“ příkázání čili příkazím vzájemné lásky podle jeho vlastního příkladu. V dějinách církve a zejména v dějinách řeholních řádů se často diskutovalo o otázkách vztahů mezi jednotlivci a skupinami a nenašla se žádná jiná platná odpověď než křesťanská pokora a bratrská láska, která spojuje ve jméno a silou Kristovy lásky, jak to opakuje dávný zpěv při „agapé“: „Spojila nás v jedno Kristova láska.“ Uplatňování bratrské lásky v komunitním životě vyžaduje beze sporu značné úsilí a obětavost a také velkodušnost, stejně jako při uskutečňování evangelních rad. Proto vstup do řeholního institutu nebo do nějaké komunity přináší s sebou vážný závazek žít v duchu bratrské lásky ve všech jejích rysech.

3. Příkladem v tomto ohledu je obec prvních křesťanů. Shromáždila se hned po nanebevstoupení a jednomyslně se modlila a setrvala

v bratrském společenství. Dospěli dokonce ke společnému užívání majetku - „měli všechno společně“. Jednota, kterou si přál Kristus, byla v prvotní církvi uskutečňována s takovou důstojností, že je ji třeba připomenout: „Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši.“ V církvi vždy zůstala živá vzpomínka - a snad i stesk - po této prvotní obci věřících. Řeholní komunity v podstatě se stále snažily napodobovat tento ideál společenství v lásce, jenž se stal i praktickým pravidlem komunitního života. Členové komunit, jež shromáždila Kristova láska, žijí společně proto, že chtějí zůstat v této lásce. Tak se mohou stát svědky skutečné tváře církve, v níž září i její duše, tj. láska. „Jedno srdce a jedna duše“ neznamenaají jednotvárnost, jednodušnost a celkové zploštění, nýbrž hluboké společenství ve vzájemném porozumění a respektu.

4. Není však možné, aby tu šlo jen o jednotu sympatií a lidských citů. Koncil jako ozvěna „skutků apoštolů“ mluví o „jednotě ducha“. Jde tedy o jednotu, která má svůj nejhlubší kořen v Duchu svatém, jenž vlévá lásku do srdcí a podněcuje různé osoby, aby si navzájem pomáhaly na cestě k dokonalosti tím, že mezi sebou zavedou a budou udržovat ovzduší vzájemného porozumění a součinnosti. Stejně jako zajišťuje jednotu v celé církvi, Duch svatý jí stanoví a udržuje snad ještě intenzivněji v komunitách Bohu zasvěceného života.

Jaké jsou cesty lásky, kterou vlévá Duch svatý? Koncil obrací pozornost

zejména na vzájemnou úctu. Vztahuje na řeholníky dvě rady sv. Pavla křesťanům: „V bratrské lásce se navzájem srdečně mějte rádi, v uctivosti předcházejte jeden druhého.“ A dále: „Snášejte to, když je vám na druhém něco obtížného.“

Vzájemná úcta je výrazem vzájemné lásky, jež je v protikladu s tak rozšířeným sklonem přísně posuzovat a kritizovat bližního. Rada sv. Pavla podněcuje, abychom objevovali ve druhých jejich dobré vlastnosti a - pokud je to možné ubohým lidským očím - abychom viděli podivuhodné dílo Boží milosti čili vlastně dílo Ducha svatého. Tato úcta v sobě též zahrnuje i to, že přijímáme druhého se všemi jeho vlastnostmi a způsobem

myšlení i jednání; tak je možné překonat mnoho překážek bránících souladu mezi povahami často velmi rozdílnými.

„Snášejte to, když je vám na druhém něco obtížného“: to znamená sympaticky přijímat i zdánlivé či skutečné chyby druhých, i když nám to není příjemné, a dále ochotně přijímat i všechny oběti, jež vyžaduje soužití s těmi, kteří nemají myšlení a povahu zcela shodné s naším vlastním způsobem nazírání a posuzování.

5. V tomto ohledu koncil stále připomíná, že láska je plnění zákona, poutem dokonalosti, znamením přechodu od smrti k životu, projevem Kristova příchodu a zdrojem síly pro

apoštolát. Na komunitní život můžeme vztahovat i vynikající lásku, jak ji popsal sv. Pavel v I. listě ke Korintánům, a přisoudit jí i to, co tento apoštol nazývá „plody ducha“: „láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost a zdrženlivost“. Jak učí koncil, jsou to plody Boží lásky, jež je vlitá do srdcí. Ježíš prohlásil: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem mezi nimi.“ To znamená, že Kristova přítomnost je též zdrojem hluboké radosti, jež se obnovuje každým dnem až do konečného setkání s ním.

Radio Vaticana 14. 12. 1994

POSVĚCENÉ MATEŘSTVÍ

Spojené státy, rok 1987. Taková docela obyčejná matka tří dětí. Matce je 35 let, dětem sedm, tři a jeden rok. Náboženský život sotva průměrný. Do kostela se chodí, ale spíše z tradice než z přesvědčení. Matka má vlastně jen to nejzákladnější náboženské vzdělání a má jen povrchní znalosti z návštěvy náboženství na veřejné základní škole. Koncem roku 1986 se přihodilo něco neobvyklého. Matce se zjevují sv. Anna, sv. Kateřina Sienká a pak sv. Klára a připravují ji na mimořádné zjevení. A pak mezi 8. únorem a 11. srpnem 1987 se matce zjevuje Matka Boží a božským Děťátkem v náručí. Nejdříve se zjevení týkají matčina života. S překvapením konstatuje, že s výchovným působením Matky Boží vymizely všechny těžkosti a problémy, které ji komplikovaly život po řadu let. Panna Maria to vysvětlila takto: „Stalo se to, protože bych si přála, abys právě drobnými skutečnostmi všedního dne oslovila jiné matky.“

Matka - vizionářka přijímá a znamená poselství, která daleko překračují její dosavadní náboženské znalosti. Když ji pak poprvé navštívil profesor teologie a mariolog Mark Miravale z františkánské univerzity ve Steubenville ve státě Ohio, našel jen prostou ženu, která se i v průběhu rozhovoru věnovala svým třem dětem. Rukopis, který matka napsala těsnopisem pod přímým diktátem Matky Boží, odevzdal na univerzitu její zpovědník. Tam jej prostudoval P. Michael Scalan a pověřil dr. Miravale, aby případ prošetřil. Matka souhlasila s uveřejněním rukopisu pod podmínkou, že sama zůstane nepoznána v ústraní, protože se chce dále v klidu a nerušená věnovat výchově svých dětí. Rukopis má 24 stran psaných strojem. Před zveřejněním dostal „Nihil obstat“ a „Imprimatur“ z místního ordinariátu. Nese název: Apoštolát posvěceného mateřství.

Rok 1987 vyhlásil Svatý Otec za

Mariánský rok. A právě v tomto roce o svátku Zvěstování Páně, kdy si připomínáme Mariino FIAT, které znamenalo začátek nové a věčné úmluvy, vyslovila Panna Maria své přání, aby byl založen Apoštolát posvěceného mateřství a rozšířil se do všech rodin světa: „Tento apoštolát se rozšíří v mých rodinách po celém světě. Způsobí mnoho dobrého. Přispěje k tomu, aby se zastavily přívaly zla, které svými vlnami zaplavují tolik rodin.“

Panna Maria řekla jasně, co očekává od matek, které se spojí s jejím božským mateřstvím - půjdou ve stopách jejího skrytého života:

1. Mají všechen svůj čas, všechny své síly a prostředky, celou svou bytost zasvětit slávě Boží a uskutečnění Boží vůle ve svém životě.

2. Mají být zasvěceny Panně Marii, Matce Boží.

3. Mají usilovat o to, aby své každodenní všední úkoly a povinnosti jako matky a manželky prováděly s příkladným posvěcením a naplnily svou domácnost kontemplativním životem.

Tyto matky nemají s tímto apoštolátem přibírat na sebe nové úkoly, které by je odváděly od jejich denních povinností. Právě naopak. Pán chce, aby to byly právě jejich všední každodenní povinnosti, které budou naplňovat dokonale, t.j. s láskou: ordinaria extraordinarie, t.j. obyčejné věci provádět neobyčejně dobře. (Pozn: V tomto duchu se neslo 7 pokračování úvah Posvěcování všednosti na stránkách Světla v prvním pololetí m. r.)

Matky, které se dobrovolně připojí k tomuto skrytému apoštolátu, pocítí záhy podivuhodné plody tohoto zasvěcení. Budou to matky, které přijímají své mateřství jako cestu svého posvěcení.

U každé dobré matky můžeme pozorovat obdivuhodnou odevzdanost, s jakou pečuje o své děti. Matka je

bytost, která se doslova ztravuje jako hořící svíce. Její svatost může pak zazářit v jejich zcela prostých úkolech, které naplňují její život. Matka je bytost lásky, která svou podstatou má velmi blízko k Božskému Srdci. Je v tomto smyslu mistrovským dílem Boha Stvořitele. Spojí-li to, co je vloženo do její přirozenosti, podle příkladu Panny Marie s opravdovou láskou a odevzdaností k Bohu, naplní tak to, co bylo odvěkým plánem nebeského Otce. S jejich láskyplným posvěcením vstupuje do rodin Boží pokoj a mír a radostná pohoda, tak potřebná pro zdárný rozvoj dětských duší.

Matka Boží chce tímto způsobem mobilizovat to dobré a krásné, co tvoří podstatu mateřství, jako prostředek účinné evangelizace. Jaká má být spiritualita těchto matek? Matka - vizionářka vypočítává tyto rysy:

- naplňování vůle Boží ve vlastním životě
- plnění denních povinností s posvěcením a láskou
- rozjímavý způsob modlitby
- eucharistická úcta a časté přistupování ke svátostem
- život v čistotě podle evangelia
- úcta ke Sv. Rodině a předávání pokladu víry dětem
- denní modlitba sv. růžence
- úcta k Nejsvětějším Srdcím Ježíše a Marie
- nošení posvěceného škapulíře
- modlitba a oběti za čistotu ve světě, za nevinně trpící děti a za kněze
- věrnost Svatému Otci a učení církve

Znovuoživeným obrazem Svaté Rodiny bojují tyto matky účinněji, než si myslíme, o posvěcení a obrácení světa. Jejich zbraň je zbraň neúčinnější: je to zbraň Boží, a tou je jejich dokonalost a jejich dokonalost je láska.

Václav Uherský

(Pramen - Leujene, R.: Ein neues Apostolat „Heilige Mutterschaft“.
In: Mater Nostra 288/93)

V reportáži o matce Angelice, která vybuďovala jedinečné rozhlasové a televizní vysílací centrum, jsme se dočetli, že navzdory nespočetným úkolům a neustávající aktivitě věnuje 8 hodin denně modlitbě. V jiné reportáži jsme se seznámili se setrou Brieg McKennovou, kterou Pán povolal, aby vracela lidem zdraví těla i duše a především aby působila mezi kněžími na celém světě. I tato sestra tráví na modlitbách denně několik hodin. Jak sama přiznává, činí tak na doporučení matky Angeliky. Jedna i druhá jsou sice řádové sestry, nevedou však život kontemplativní, ale povýtce aktivní. Kdybychom stáli na jejich místě a měli plnit jejich úkoly „naším“ způsobem, nezbyval by nám možná čas ani na nedělní mši svatou. A přece tajemství jejich „úspěchu“ je v tom, že do svého programu zabudovaly pevné místo pro modlitbu. Sestra Briega o tom vypráví:

Na radu Matky Angeliky jsem se zavázala, že budu denně trávit dvě až tři hodiny před svatostánkem. Je to jediná podmínka, kterou si kladu, jestliže mě biskupové nebo kněží pozvou kamkoliv na světě, aby program připravili tak, abych mohla dodržet tento závazek.

Jsem pokaždé velice překvapena, jak se Pán vždy dokázal postarat o to, aby tam, kam mě posílá, i když nebydlím v klášterní budově, byl jen o ulici dále svatostánek s Nejsvětější svátostí. Když my přijmeme takový závazek k modlitbě, je Pán ve své velikorysosti nedostižitelný.

Někdy jsem měla potíže vysvětlit lidem, že skutečně potřebuji tři hodiny ztrávit před svatostánkem. Uměli pro mne najít bez problému řadu důvodů, abych tento čas zkrátila, a při tom poukazovali na lidi, kteří potřebují naléhavě mou pastorační péči.

Vždy jsem jim musela vysvětlovat, že já potřebuji Ježíše více, než tito lidé mne. Zanedbávat Ježíše v modlitbě by znamenalo, že jim pak nemám co nabídnout. Já se nemodlím ve skutečnosti proto, že bych byla svatá, nýbrž proto, že bych se svatou chtěla stát, a k tomu potřebuji Ježíše jako učitele.

Trávit čas v usebranosti před Pánem je velice podstatné. Jen když se náš duch zklidní a náš vnitřní sluch otevře, můžeme skutečně vnímat Pána a poznat moudrost, kterou nám předává Duch svatý.

Zpočátku to bylo obtížné uvěřit, že Ježíš bude ke mně v těchto hodinách modlitby promlouvat a že mě bude vyučovat. Ale v mnoha lekcích jsem

se od Pána naučila modlitbě. To změnilo nejen můj život, ale i život těch, kteří přišli, aby mi pomáhali.

Při jedné obnově pro kněze v Dublinu mě požádal P. Kevin Scallon, zda bych nepomohla být kněžím k dispozici i během adorace. Bylo mi sice líto, že mám zkrátit modlitbu, ale zdálo se mi, že situace to opravdu vyžaduje. Souhlasila jsem tedy. Kromě P. Kevinu a mne nikdo o tom nevěděl, že jsem se kvůli pastoraci vzdala části modlitby. Příští den ráno za mnou přišel jeden kněz a nesměle mi sdělil: „Chtěl bych vám něco říct, ale nevím jak.“ Po velké námaze konečně řekl, že prožil bezesnou noc, protože před tím, než ulehl, slyšel vnitřní hlas, který mu poručil: „Běž k sestře Briega a řekni jí, že hodina, kterou dala k dispozici, patří mně a já ji chci mít pro sebe.“ Když to řekl, zasmál se a poznamenal: „Je to nějaké divné, vidíte?“

Ve skutečnosti neměl tušení o tom, co mi vyložil. Poděkovala jsem mu. V tom okamžiku mi bylo zcela jasné, jak si Ježíš přál, abych dodržovala svůj slib ne proto, že by mě potřeboval, ale proto, že mě chce milovat a vychovávat. My někdy zapomínáme, že Ježíš je živý člověk, který na nás čeká. Zde tedy čekal na mne.

Byla to pro mne velkolepá lekce. Budu věnovat tři hodiny nikoliv projektu, ale živému člověku, a tímto člověkem je živý Ježíš, který je stále k dispozici. A je přítomen ne proto, abych mu já něco dala, nýbrž aby on mi mohl něco dát.

Byla jsem si stále více vědoma, že musím zůstat věrná modlitbě. Modlitba je Boží dar. Abychom mohli spolupracovat s tímto darem, musíme se ukázat a vymezit čas k modlitbě. Naučila jsem se, že když jsem připravena použít tento čas pro modlitbu, Bůh mi dá svou milost a naučí mne, jak se mám modlit. Touto modlitbou dokoná mou proměnu.

Co se děje při modlitbě?

Sedět před Pánem není jednoduché. Někdy se dostaví nuda a nevíme, co bychom měli říkat. Naléhavé záležitosti odvedou naše myšlenky stranou. Snadno můžeme říct: „Co to vůbec má být?“ nebo „Co z toho mám, já nic necítím?“

Zdá se, že se během modlitby snad vůbec nic neděje, ale účinek modlitby se projeví později, když pracuješ nebo když s někým mluvíš. Vnitřní sílu modlitby si uvědomíš tehdy, stejně jako poznání a moudrost, až to budeš potřebovat.

Často mi říkají lidé, když se jim zmíním, že trávím tři hodiny na modlitbách: „Já bych se nudil. Co děláte celý ten čas?“

„Co říkáte během těch tří hodin?“ Někteří řeknou: Já bych se nedokázal modlit ani půl hodiny!“ Pán mě prosil o tři hodiny. Neprosí o to každého. Pro laiky, světské kněze, sestry, pro ty, kteří mají celodenní zaměstnání, mohou být tři hodiny nemožné a dokonce nežádoucí. Ale ať už jste kněz, sestra, laik, jáhen, to je jedno co, musíte si najít čas k modlitbě. Věřím, že ti z vás, kteří jsou v církevních službách, potřebují nejméně jednu hodinu modlitby. Ale každý z vás si musí najít ten čas, který je přiměřený jeho povolání.

Jako řádová sestra mám tu výhodu, že žiji v klášteře pod jednou střechou s Nejsvětější svátostí. Mohu kdykoliv zajít za Pánem. Ale chtěla bych vás povzbudit, abyste si někde v koutku vašeho bytu vytvořili místo, které je rezervováno pro modlitbu. Toto vyhrazené místo s obrazem nebo křížem vám pomůže, abyste nechali starosti tohoto světa za sebou, a přiveďte vás do důvěrné blízkosti našeho Pána.

Ráda bych vám řekla, co jsem se naučila, když jsem se jednou nacházela v Ježíšově přítomnosti. Byla jsem ponořena do tajemství Eucharistie, klaněla jsem se Ježíši a řekla jsem mu, že nevím, co bych řekla mimo to, že jej miluji.

Jako by mi Pán řekl: „Ale vždyť přece víš, že mi nemusíš nic říkat. Zůstaň jen tak jednoduše u mne. Ponoř se do mé přítomnosti. Nejde tu o nic, co bys měla udělat ty pro mne, ale o to, co já chci udělat pro tebe.“

Nato jsem měla představu člověka, který vyšel z domu a posadil se na slunce. Ačkoliv tento člověk na slunci jen seděl a vůbec nic nedělal, začal přece měnit barvu. Lidé, kteří jej viděli, věděli, že seděl na slunci, protože byl opálený. I ten člověk to věděl, protože pociťoval vliv slunce: teplo a světlo.

Slyšela jsem, jak mi Pán říká: „Tak je to, když jsi v mé přítomnosti. Zakusíš působení času, který jsi ztrávila v mé přítomnosti. A lidé to poznají na tvém chování.“

Bylo to pro mne velké poučení, když jsem poznala, že nepotřebuji stále něco říkat, nýbrž že mé konání spočívá v to, že jsme s Ježíšem spolu.

(Pokračování příště)

Velká moderní nemocnice v Německu se obrátila na několik generálních představených se žádostí o řeholní sestry za ošetřovatelky. Odevšad přišla záporná odpověď. Není možné přebírat nové závazky při dnešním úbytku povolání. Vždyť některé kongregace už po několik let nemají vůbec novicky. V mužských řádech není situace lepší. Jak si vysvětlit tento úpadek? Snad je to jenom časová vlna, která přejde. Někteří však vyslovili námitku daleko vážněji: Řeholní život a jeho formy jsou prý snad jakýmsi přežitkem minulosti. Nehodí se nějak do dnešního života, a právě proto zanikají. Církev může existovat i bez nich.

Vidí-li někdo mnicha v bílém střevíčkém hábitě, s oholenou hlavou, s rukama zastrčenými v širokých rukávech, má bezpochyby dojem jakéhosi starodávného dřevorytu. Nebudeme ovšem tak pošetilí, abychom usuzovali o vhodnosti nebo nevhodnosti tisíciletých duchovních hnutí podle stříhu obleku. Tato úvaha by byla ostatně velmi zbytečná, protože bychom snadno mohli potkat téhož mnicha zítra na ulici v moderním kabátě a v kravatě, jak se často stává.

Je známé, že se mnoho starých řádů snaží přizpůsobit modernímu životu tím, že se zříkají starých tradičních hábitů, popřípadě i krásných gotických, renesančních či barokních klášterů. Dá se tím něco zachránit, je-li sama instituce v jádru zastaralá? Je inspirovaná útekem ze světa, zatímco II. vat. sněm vybízí k dialogu se světem.

Abychom posoudili, je-li nějaké hnutí zastaralé nebo ne, nevyhneme se základní otázce o jeho vzniku a podstatě. Kdy a proč řeholní život vznikal a jaký je jeho smysl?

Odmítavý postoj vůči němu se vyskytl mnohokrát v dějinách církve. Už svatý Jan Zlatoústý (zemřel r. 407) píše traktát „Protí odpůrcům mnišského života.“ Reformní hnutí v 16. století se postavilo k řeholníkům naprosto záporně. Státní úřady často zabíraly kláštery, rozháněly mnichy, zakazovaly brát dorost.

Přesto se kláštery brzy nato vždycky zase obnovily a tam, kde staré řády k tomu už neměly síly, vznikly instituce nové. Už z tohoto historického faktu je vidět, že je řeholní život spojen s vývojem církve prakticky neoddělitelně.

Ne každá skutečnost je však na věky oprávněná jenom proto, že už dávno existuje. Už sv. Jan Zlatoústý slyšel námitku, že mnišský asketismus neodpovídá čisté nauce Kristově. Protestantští němečtí historikové minulého století hledali vznik mnichů v pohanském asketismu, který chtěl dojít k dokonalosti umrtvováním, se-

bezapíráním a nespolehal na Boží milost.

Je však zajímavá odpověď, kterou na tuto námitku Zlatoústý dává. Úplně souhlasí s tvrzením, že Ježíš Kristus žádné mnichy nezaložil. Vždyť se to jméno vůbec ani v evangeliu nevykytuje. Ježíš však vyzval všechny křesťany, aby byli tak dokonalí, jak je dokonalý jeho Otec (Mt 5,48). Dokonalost pak je v lásce a láska vyžaduje zachovávání všech Kristových přikázání.

Oč jiného usiluje mnich než o to, aby vzal evangelium doslova a uvedl do života všechna Ježíšova slova? „Velmi se mylíš“ - píše Zlatoústý - „myslíš-li, že se žádá něco jiného od osoby světské a něco jiného od řeholníka.“ Považovali tedy v prvních dobách řeholníky za dokonalé křesťany. Dodnes se tento stav nazývá „stav dokonalosti“. Úsilí o dokonalost ovšem patří k podstatě církve, bez něho by nemohla vykonávat své poslání,

Dnes však tvoří řády a kongregace zvláštní stav, oddělený od ostatních, mají svou zvláštní reguli, „pravidlo“.

Nesmíme však zapomenout na to, jak tyto regule vznikly a jaký je jejich cíl. Nebyla sice první, ale na vývoj mnišství měla rozhodující vliv Pravidla sv. Bazila Velikého. Na Východě platila vždy jako jakási konstituce mnišství. Na Západě vznikla jejich přizpůsobením pravidla benediktinského řádu.

Je zajímavé pozorovat, jak se tato Pravidla vlastně vytvořila. Na počátku svého obrácení k dokonalému životu si sv. Bazil vypsál pro sebe i pro jiné nejdůležitější texty z Písma, aby je měl stále po ruce a mohl se jimi řídit.

Později se kolem něho sešla skupina lidí, kteří chtěli žít podobným způsobem. Vzniklo mnoho pochybností. Kladli tedy sv. Bazilovi otázky. Jak se oblékat? Jak zpívat žalmy? Kdy se modlit? On jim odpovídal. Snažil se však, pokud jen to bylo možné, vždycky odpovědět přímo textem evangelia nebo jiným vysvětlením, které by evangeliu co nejlépe odpovídalo. Právem proto napsal patrolog, který se zabýval studiem těchto pravidel: „Bazil považuje za jediné pravidlo mnichů evangelium.“

S podobným postojem se setkáváme i u jiných zakladatelů řádů. První regule sv. Františka z Assisi byly také jenom výpisky z evangelia. Sv. Ignác z Loyoly začíná knížkou duchovních cvičení, která je v podstatě rozjímáním o Kristově životě podle evangelií.

Je-li ideálem řeholních společností dokonalý křesťan, proč se vždycky oddělovali od ostatních, proč tvoří zvláštní uzavřené společnosti. Vždyť samo slovo mnich pochází z řeckého „monachos“, t.j. člověk osamocený, poustevník. Dovoluje láska, kterou

hlásá evangelium, aby se jedni zásadně oddělovali od druhých, aby se ohrzovali klášterními zdmi a mřížemi?

Mnišství skutečně začalo útekem ze společnosti, v egyptské poušti. Důvodem tohoto útoku však nebylo přesvědčení o zkaženosti všech ostatních lidí. Byla to naopak nedůvěra ve vlastní dokonalost, ve vlastní síly. Mnich jako by říkal: „Rozhodl jsem se žít podle evangelia, hledat styk s Bohem. Ale jsem slabý člověk a nevytrvám, zůstanu-li ve městě. Proto raději všechny opustím.“ Těm, kteří už byli v dokonalosti upevněni, se ostatně dovolovalo vrátit se do společnosti a stát se kněžími a biskupy ke službě církvi.

Přesto je však v tomto útekem od světa a od lidí nebezpečí, že se pro osobní dokonalost zanedbá láska k bližnímu.

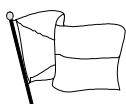
Právě toto nebezpečí dobře vystihl sv. Bazil a stal se zastáncem řeholního života, jak jej většinou známe dnes, ve formě cenobitismu, společného života. Vytvoří se bratrstvo, nová rodina v Kristu z těch, kteří mají stejný ideál a které vede stejný duch. Ti pak žijí stále pospolu, navzájem se povzbuzují a posilují. Jsou více nebo méně odděleni od ostatních lidí. Ale to je přirozený důsledek každé společnosti, která usiluje o vroucí a blízký poměr mezi přáteli. Teplo rodinného krbu vymizí všude tam, kde jsou stále otevřené dveře.

Řádů a kongregací je však mnoho. Často mají velmi různé cíle: ošetřování nemocných, školy, kázání, odříkávání chórových modliteb. Mají tedy, jak se říká, i různou spiritualitu, duchovnost.

Dopustili bychom se však zásadní chyby, kdybychom mysleli, že byly tyto instituce založeny na prvním místě pro tuto práci. Ze života světců zakladatelů je vždy jasně vidět tento postup. Na prvním místě je velká touha žít v Kristově duchu. Někdy hned, někdy však teprve po dlouhém hledání se objeví cesta, jak toto přání uskutečnit prakticky. Bývá to obyčejně podle naléhavé potřeby v církvi: svědectvím osobní chudoby, láskou k nemocným, kázáním, vyučováním...

Úpadek řádů nastane vždycky v tom okamžiku, kdy se vnější činnost stává prvním zájmem a osobní dokonalost ustoupí do pozadí. Taková práce už není ovšem výrazem původní lásky, která dala společnosti vznik. Neobnoví tedy řeholní život samo vnější přizpůsobování, nová moderní činnost, ale především obnova ducha, dokonalá láska. Takový je i titul konstituce II. vat. sněmu, která o řeholních mluví.

Tomáš Špidlík
(K zasedání Biskupského synodu o řeholnících)

**BILANCE
ČINNOSTI CHARITY**

Praha: Ústředí České katolické charity vydalo přehled svých nejdůleži-

tějších aktivit za rok 1994 ve prospěch potřebných občanů. Základní formou pomoci je domácí péče zajišťovaná charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službou starým a nemocným lidem, kterým je poskytována nezbytná pomoc a potřebné zdravotní ošetření. Služba je přednostně určena sociálně slabým a osamělým lidem, o něž se nemůže starat vlastní rodina. Charita má 76 středisek této služby po celé České republice.

Dalším zařízením jsou domovy pokojného stáří, které doplňují obdobná státní zařízení a poskytují domácí prostředí. Jsou zřízeny na 10 místech. Pro lidi bez domova zřídila Charita celkem 5 azylových domů v Hradci Králové, Plzni, Olomouci, Ostravě a Třebíči. Matkám v tísní pomáhá při řešení jejich těžké situace pět domovů, které jsou umístěny v Jiřetíně, ve Smečně, v Havlíčkově Brodě, Brně a Ostravě.

Pro zdravotně postižené Charita provozuje 15 stacionářů a rehabilitačních středisek v prostředí přiměřeném jejich možnostem a zároveň při zachování jejich svazků s okolním světem. I tato služba je potřebnými občany velmi využívána.

Lidem s vážnými chorobami se pracovníci Charity věnují zatím ve dvou zařízeních v Paskově a Rajhradě. Bezplatné poradenství v oblasti psychologické, psychiatrické pro děti a dospělé, pro rodinné vztahy a starší generaci, pro ženy a partnerské vztahy a pro drogově závislé je k dispozici na 14 místech. Kromě vlastní poradenské činnosti pořádají střediska Charity přednášky o problematice

**PAPEŽ PŘIPOMÍNÁ PRONÁSLEDOVANOU
CÍRKEV V ČESKOSLOVENSKU**

Vatikánské město - Praha: Papež Jan Pavel II. při audienci pro nového pražského kardinála Miloslava Vlka připomněl pronásledování církve za komunistického režimu. Vlk sám musel přinést oběť, když po deset let pracoval jako umývač oken a mohl být činný jako kněz jenom v podzemí. Současně vzpomněl papež těch mnoha kněží, řeholníků a laiků v dřívějším Československu, kteří museli svoji věrnost ke Kristu zaplatit největšími obětmi, někteří dokonce i životem. Označil 62letého Vlka, který je čtyři léta arcibiskupem pražským, jako „mladého pastýře ve staré Evropě.“ Jeho jmenování kardinálem je svátkem pro celou církev jeho země, založenou Cyrilem a Metodějem.

Vnitřně politické důsledky?

Vyjmenování Vlka v Římě za kardinála vyvolalo v českých médiích mimořádně velký ohlas. Jeho povolání do nejvyššího poradního sboru papeže a do kruhu volitelů papeže se připisuje také vnitropolitický význam, jeho váha jako nejvyššího představitel katolické církve v Čechách vzrostla. Toto by se mělo projevit také na řešení otázek ve vztahu mezi církví a státem. Ustrnulá jednání především o navržení zabaveného církevního vlastnictví, proti němuž se silně postavil předseda vlády Václav

Klaus, by měla být ukončena do konce roku.

V interview s pražským deníkem Lidové noviny byl kardinál Vlk tázán, jestli plánuje podobnou iniciativu jako jeho předchůdce kardinál Tomášek s „Desetiletím duchovní obnovy“. Vlk odpověděl, že povede dále Tomáškem započaté desetiletí, které potrvá do roku 1997. Pak bychom se měli věnovat programu, který předložil celé církvi papež Jan Pavel II. ve svém nejnovějším apoštolském listu k přípravám na přelom tisíciletí.

**Poměr křesťanů a kultury
jako téma roku.**

Osmý rok Desetiletí, který začal o první adventní neděli, je věnován vztahu mezi „osobností a kulturou“. V jednom uveřejněném pastýřském listu České biskupské konference jsou věřící vyzýváni, aby se angažovali pro „morální úroveň“ české kultury. V rodinách by se měli osvobodit od „často bezcenné a škodlivé televizní kultury“ a věnovat více času společnému životu v rodině. Je také úkolem rodiny, aby podnítila zájem dětí o modlitbu, liturgii a starost o kostel. Ve farnostech má být zvětšena nabídka směřující k rozvoji osobnosti. „Kultura smrti“ má být nahrazena „civilizací lásky a život.“

Kathpress

drog, AIDS, o sexuální a rodinné výchově.

V rámci humanitární pomoci pro zahraničí Charita organizuje finanční i věcné sbírky pro trpící v Somálsku, ve Rwandě, v Rumunsku, Ukrajině a v zemích bývalé Jugoslávie. Na na-

šem území pořádá ozdravné pobyty černobylyských dětí.

Česká katolická Charita chce v těchto činnostech pokračovat i v roce 1995 a připravuje další rozšíření některých projektů.

TISK ČBK

**DOKUMENT
O OBĚTECH POLITICKÉHO
NÁSILÍ VE SLOVINSKU**

Lublaň: Osud 237 kněží, seminaristů a řeholníků, kteří se stali ve Slovinsku v letech 1940 až 1962 obětmi politického násilí, je nyní dokumentován v knize „Palmy mučednictví“, kterou vydali tři kněží a v přítomnosti lublaňského arcibiskupa Dr. Alojzije Sustara předali veřejnosti. „Mnohé, kteří jsou v knize uvedeni, jsem osobně znal. Kdybych neodešel v roce 1941 na studium do Říma, bylo by moje jméno pravděpodobně také v této knize zaznamenáno,“ prohlásil Sustar při předávání.

„Mnohé, kteří jsou v knize uvedeni, jsem osobně znal. Kdybych neodešel v roce 1941 na studium do Říma, bylo by moje jméno pravděpodobně také v této knize zaznamenáno,“ prohlásil Sustar při předávání.

**Mezi nimi
také oběti ustašovců**

Z osob, uvedených v knize - 123 kněží, 68 bohoslovců a 46 řeholníků - byla většina obětmi komunistického pronásledování během války a v poválečném období. 25 bylo zabito nacisty, osm chorvatskými ustašovci a pět srbskými četníky. Jeden kněz byl pronásledován z italské strany a zabit, 19 zemřelo ve válce.

Titul knihy pochází z pastýřského listu lublaňského biskupa Gregorije Rozmana z roku 1943, v němž se uvádí: „Palmy mučednictví rostly také u nás, slovinská zem je poskvrněna mučednickou smrtí našich bratří a sester.“

„Pravda o minulosti“

Msgr. Zdravko Reven, vydavatel knihy, řekl při předávání, že kněží a řeholníci uvedení v knize jsou svědky utrpení, které přinesla Slovinsku trojnásobná okupace - Německem, Itálií a Maďarskem - a komunistická revoluce. Poprvé v historii slovinského národa se stali kněží v tak velkém počtu obětmi násilí a nenávisti. „Tato kniha je znamením úcty křesťanského společenství Slovinska k těmto lidem a současně pomocí pro budoucí generace, aby poznaly pravdu o naší minulosti.“

JMENOVÁNÍ KARDINÁLA M. VLKA

Vatikán: Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk byl jmenován členem Papežské rady pro sdělovací prostředky. Hlavní náplní práce rady je ve smyslu apoštolské konstituce Pastor Bonus papeže Jana Pavla II. z roku 1988 podpora práce sdělovacích prostředků na úseku tisku, rozhlasu, televize a jiných audiovizuálních médií, pokud referují o činnosti církve a věřících. Dalším úkolem je spolupracovat se sdruženími zaměstnanců katolických sdělovacích prostředků a podporovat jejich činnost, aby byla vedena v křesťanském duchu.

Současně byl kardinál Vlk jmenován členem Kongregace pro východní církve, která rozvíjí svou činnost v územích, kde žijí katolíci východního ritu jako například v Bulharsku, Řecku, na Kypru, v Jordánsku a jinde.

LUTERÁNI VE VATIKÁNU

Vatikán: Delegace luteránské církve Švédska a Finska skončila několikadenní návštěvou Říma. Severští arcibiskupové jsou „velmi spokojeni se srdečnou a konstruktivní atmosférou při setkáních s papežem Janem Pavlem a s představiteli Papežské rady pro jednotu.“ Hlavním účelem návštěvy bylo dát pozitivní odpověď luteránské církve na poslední ekumenické iniciativy Vatikánu. **ČBK**

PRAVOSLAVÍ A RUSKÁ ARMÁDA

Moskva: Vedení armády a pravoslavné církve se dohodly na úzké spolupráci. Až 80 % ruských vojáků je pokřtěno v pravoslavné církvi. Armáda nesmí proto být „misijním místem“ pro jiné církve a náboženství. Toto stanovisko ovšem kritizují jak muslimové, tak příslušníci jiných vyznání. Podle nich je armáda „nejsilnějším ateistickým sektorem“ v ruské společnosti. Církve se proto musí koncentrovat na duchovní podporu lidí a ne na to „etablovat pravoslavlí jako vedoucí náboženství v ruské armádě.“

P. Miloslav Fiala, TISK ČBK

ČESKÝ BISKUP

DĚKUJE DIECÉZI ST. PÖLTEN

St. Pölten: Při návštěv v St. Pölten poděkoval český biskup Karel Otčenášek z Hradce Králové za pomoc dolnorakouské diecézi. Díky finanční podpoře ze St. Pölten byla umožněna renovace diecézní budovy v Hradci Králové a reforma svátostné pastorační. Byla přislíbena pomoc ze St. Pölten při přestavbě staré jezuitské koleje na vzdělávací dům. Na tomto projektu se bude podílet také jedna

švýcarská diecéze. Biskup Otčenášek děkoval především diecéznímu biskupu Dr. Kurtu Krennovi a biskupskému vikáři Floriánu Zimmelovi. Biskup z Hradce Králové se setkal také se starým biskupem Dr. Franzem Zakem, který už navázal styky s královéhradeckou diecézí v roce 1990.

Kathpress

VÍCE ETIKY VE ZDRAVOTNICTVÍ

Vídeň: Více prostoru pro lékařsko-etické otázky zdravotnictví požadoval vídeňský zdravotní rada a náměstek primátora Dr. Sepp Rieder při projevu na vídeňské radnici na téma „Co děláme pro umírající?“ Pořadatelé setkání, jehož se zúčastnilo asi 280 osob z celého Rakouska, bylo Geriatrické centrum z Wienerwaldu a oddělení vídeňského Svazu nemocni-

ních ústavů. Rieder se postavil za požadavek účastníků setkání, aby se vytvořila rada za prosazení „důstojného umírání člověka“. V novele vídeňského nemocničního zákona se uvažuje o takovém zařízení. Dvě třetiny Rakušanů umírají v nemocničních nebo v pečovatelských ústavech.

Kathpress

PATRIARCHA ALEXIJ K ČEČENSKU

Moskva: Ruský pravoslavný patriarcha Alexij II. vyzval všechny zúčastněné strany na konfliktu v Čečensku, aby „neprodleně zastavili všechny boje a zasedli k jednacímu stolu.“ Pravoslavná církev podporuje výhradně mírové řešení. Každé rozšíření násilí vede k zostřením rozporů, k dalšímu krveprolití a k rozšíření bojů.

DRAMATICKÉ VOLÁNÍ KNĚZE O POMOC

Sarajevo: Ze severobosenského města Bihače, obklíčeného srbskými jednotkami, přišlo dramatické volání jednoho kněze o pomoc. V jednom rozhlasovém vysílání líčil katolický farář Ivo Orlovac tragédii, kterou trpí lidé ve městě: Už více než šest měsíců nepřišla žádná humanitární pomoc. Více než 70.000 lidí nemá prý už skoro nic k jídlu, chybí voda, léky, ošacení a topivo. Z okolních vesnic byli mnozí vyhnáni a uprchli do města. Přišli beze všeho, „bosky, vyhladovělí, bez dostatečného ošacení.“ Obyvatelé Bihače by se s nimi rozdělili o poslední, ale není skoro nic, z čeho by se dalo dělit. „Jedním slovem, není tu nic než granáty a pomalá, ale jistá smrt.“ Kněz zapřísahal mezinárodní veřejnost, aby pomohla lidem z Bihače.

Mezi obyvateli Bihače je asi 10 tisíc katolíků, v okolních obcích asi 4.000. Naposledy byly nejprudší boje okolo nemocnice, v níž se pečovalo o stovky zraněných dětí.

Hrozí „druhý Vukovar“

Předseda okresní správy z Bihače, Hamdija Kabiljagić, řekl v telefonickém hovoru s německou „Společností pro ohrožené národy“, že Bihač hrozí, že se stane „druhým Vukovarem“ (slavonské město, úplně zničené 1992 jugoslávskou armádou). Bihač je přes protichůdná hlášení stále silně ostřelován granáty, raketami a z vrtulníků, až tisícem výstřelů za hodinu, řekl místní představitel. Civilní obyvatelstvo se už neodvažuje ven ze sklepů. Není ani voda, ani proud.

Předseda Islámské společnosti v Chorvatsku a Slovinsku, Sefko Omerbasic, potvrdil hlášení, podle nichž se silně bojovalo v okolí nemocnice. Více než 1.500 zraněných je

v nemocnici. Nejvíce trpí situací staří lidé a děti. Silně kritizoval postoj UNO a NATO a apeloval na mezinárodní společenství, aby konečně poslal pomoc.

Puljič: Nebýt neutrální vůči utrpení

Arcibiskup sarajevský a nově vyjmenovaný kardinál Puljič kritizoval jednání UNO a mnoha států ve válce v bývalé Jugoslávii. Mocní tohoto světa sledují jenom své vlastní politické a hospodářské zájmy. „To se nás velice dotýká,“ řekl Puljič v interview se splitskými novinami „Slobodna Dalmacija“. On jako katolický biskup nevzdal své poslání a své morální zásady. Nezávisle na národnosti nebo vyznání by se měla respektovat důstojnost každého člověka.

On - Puljič - nikdy nepochopil zásadu Spojených národů, prohlašovat se neustále za neutrální. „Staví se tím na stranu silnějšího a legalizují, co ten silnější dosáhl,“ stěžoval si arcibiskup. Je to podle jeho názoru „strašná nespravedlnost, stavět se neutrálním a přihlížet tragédii slabých a bezmocných.“ Kde trpí lidé, tam je „svatě místo“, které lidstvo a svědomí „zavazuje“, vysvětlovat arcibiskup ve vztahu ke kázání papeže při konsistoři o minulé neděli, v němž dával Sarajevo do vztahu s Jeruzalémem a Betlémem.

Bělehradský arcibiskup potvrdil na konferenci v Königsteinu, že za vznikem srbské agrese stojí některé francouzské a britské lóže a jistá instituce USA. To také vysvětluje bosenskými představiteli kritizovaný nemorální postoj některých evropských vlád a UNO.

KŘESŤANÉ SE OBÁVAJÍ ISLAMIZACE

Turkmenistan, Ašchabad: Křesťanské církve v někdejší sovětské republice Turkmenistan se

obávají rostoucí islamizace. Vláda zřídila náboženský výbor v působnosti jednoho ministerstva, které je pod vedením předsedy Muslimského sdružení Turkmenistanu, Nasrullaha Ibadullajeva. Je to porušení ústavy, která obsahuje oddělení náboženských a státních organizací.

Obyvatelstvo Turkmenistanu je nábožensky smíšené. Dnešní Turkmenistan měl až do konce 14. století bohaté křesťanské dějiny. V této oblasti existovala už v raně křesťanské době biskupství. Převládající křesťanskou církví byla po staletí Katolická apoštolská církev Východu (na západě nesprávně zvaná „nestoriánská církev“), jejíž centrum bylo nejdříve ve staroperském hlavním městě Selenkia - Ctesiphon, později v Bagdadu.

Existovaly ale také ortodoxní diecéze. Po radikální islamizaci se vrátilo ortodoxní křesťanství teprve na přelomu 18. a 19. století s ruskou nadvládou. O počtech náboženských vyznání neexistují dnes žádné statistické údaje. Sunnitský islám si klade od oficiálního konce komunistické vlády nárok „být náboženstvím většiny“. Vedle pravoslavných křesťanů žijí v Turkmenistanu také katolíci různých národností, luteráni a ruští „evangelní křesťané“.

VOJÁCI ZAVRAŽDILI 72 ÚČASTNÍKŮ BÍŘMOVÁNÍ

Bujumbura: V Burundi se dopustili vojáci strašného masakru na účastnících bohoslužby spojené s bířmováním. Uniformovaní, kteří předjeli v Murambu s armádním vozem před kostel, vnikli do domu Božího, začali palbu z automatických zbraní do účastníků bohoslužeb a hodili více ručních granátů. Očití svědkové říkali, že kromě vojska se zúčastnili na útoku také obyvatelé blízkého uprchlického tábora pro Tutsi, kteří uprchli z Rwandy. Podle sdělení řádu Bílých Otců přišlo při masakru o život 72 lidí, mnoho dalších bylo zraněno.

Biskup Jean-Berchmans Uterere, koadjutor v Muyinga, který právě udílel svátost bířmování, přežil, protože se mohl skrýt za oltářem. Nakonec se mu podařilo přes sakristii unik-

nout do bezpečí. Vojáci zuřili ve vesnici, zapalovali domy a polní kultury.

V Murore na severu země stříleli vojáci také naslepo na příslušníky kmene Hutu.

To, co se stalo na jaře tohoto roku ve Rwandě, se opakovalo s opačnými znaménky v sousední Burundi: Tady jsou to Tutsi, kteří pronásledují Hutu. Už v roce 1972 zabíjela armáda Tutsiů Hutu. Velká část elity Hutů byla tehdy usmrcena, mezi nimi kněží, učitelé, zdravotnický personál, politici, studenti.

BISKUP Z USA KRITIZUJE NĚMECKÉ KOLEGY

Zákaz sv. přijímání pro znovuzdané rozvedené potvrdil biskup Spojených států Rene Henry Gracida v pastýřském listu, který otiskly vatikánské noviny L'Osservatore Romano ve svém nedělním vydání. Současně litoval Gracida, biskup z Corpus Christi, že podle pastýřských listů mají tři jihozápadní němečtí biskupové jiné názory. „Je mi líto, že jste dostali rady od jiných teologů a pastýřů, kteří nejsou ve shodě s učením Jana Pavla II., které je také mým učení a bylo ve skutečnosti trvalým učením církve o této věci,“ píše biskup z USA v dopise, datovaném 22. 5. 1994. Tento dopis vzbudil pozornost hned po svém objevení. Byla to v USA první přímá a veřejná kritika ze strany biskupů na pastýřský list z minulého roku, který vydali biskupové Oscar Seier (Freiburg), Karel Lehmann (Mohač) a Walter Kasper (Fottenburg-Stuttgart).

PEREZ ZVE PAPEŽE DO SVATÉ ZEMĚ

Řím: Izraelský ministr zahraničí Šimon Perez chce znovu pozvat papeže Jana Pavla II. k návštěvě Svaté země. Jedno takové pozvání chtěl prý vyslovit v připravované audienci ve Vatikánu, sdělil Perez v jednom interview s italským katolickým televizním vysílačem „Telepace“. Perez chce podle vlastního vyjádření papeže informovat o současném mírovém procesu na blízkém Východě. Také by chtěl poděkovat Janu Pavlu II. za jeho snahy, jak učinit svět plnějším porozumění a „bohatším na lásku“. Papež otevřel opravdu „novou éru mezi monoteistickými náboženstvími,“ řekl ministr zahraničí. Izraelský ministerský předseda Jitzhak Rabin pozval pa-

peže do Svaté země už v březnu tohoto roku.

Při mírovém procesu na Blízkém Východě může Svatý stolec hrát podle ministra zahraničí velmi důležitou roli tím, že se stavěl proti nenávisti mezi monoteistickými náboženstvími. Ohledně otázky statutu Jeruzalema rozlišoval Perez mezi politickým „hlavním městem Izraele“ a Svatým městem: „Viděno politicky je Jeruzalem uzavřený, viděno nábožensky je otevřený.“ Kdybychom chtěli mluvit o náboženských zájmech, je Izrael připraven naslouchat. Jeruzalem nebude nikdy arabským hlavním městem a Židé nebudou mít žádné jiné hlavní město než Jeruzalem. Jeruzalem není strategická otázka, nýbrž historie. Historie musí mít ale přednost před strategií.

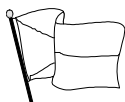
Vatikán vždycky zastával stanovisko mezinárodně zaručeného statutu pro Jeruzalem.

POKROKY VE VZTAZÍCH KATOLICKÉ CÍRKVE A PRAVOSLAVÍ

Vatikán: Papež Jan Pavel II. rozhodl ve svém poselství pravoslavnému patriarchovi Bartolomeovi nejnovější pokroky ve vztahu mezi oběma církvemi. Obtížné problémy minulých let jsou překonány, zdůraznil papež v pohledu na silně zatížený vztah katolíků a pravoslavných po evropském převratu 1989. Vyjádřil naději na „obnovený elán“ v dialogu s pravoslavnými. Pravoslavné církve předhazovaly katolíkům po pádu „železné opony“ „přetahování věřících“ v tradičně pravoslavných oblastech. Podnětem pro papežovo poselství byly zahájené slavnosti v Cařihradě ke svátku sv. Ondřeje, na nichž se po léta účastní vysoká delegace z Vatikánu.

Právě v průběhu příprav na Svatý rok 2000 si přál Jan Pavel II. úzkou spolupráci mezi katolickou a pravoslavnou církví. „Červánky třetího tisíciletí nás musí nalézt blíže jednotě,“ řekl papež. Ujistil nejvyššího patriarchu pravoslaví stálou připraveností katolické církve k bratrským kontaktům a povzbudil dialog o dosud nevyřešených teologických otázkách.

Bartoloměj se očekává na návštěvu ve Vatikánu na jaře příštího roku. Od této návštěvy očekávají pozorovatelé průlom v katolicko-pravoslavných vztazích.

NAVRÁCENÍ MAJETKU V „POLITICKY BEZVÝCHODNÉ ULIČCE“

Praha: Jednání o navrácení zabraného církevního majetku v Čechách bylo politicky zatlačeno do „slepé uličky“. Tuto výtku vyjádřil pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk na tiskové konferenci v Praze. I když po právnické stránce je všechno jasné, nepřichází dosud z důvodu „přehnané politizace“ dodnes v úvahu žádné řešení. Církev vyšla příslušným státním orgánům „nanejvýš vstřícně“, z její strany je věc jasná. Nebude se tedy vměšovat do současných „stranických bojů“. Církev je ale připravena dosáhnout s vládou „vážně a korektní cestou“ konečného řešení.

Kardinál Vlk zdůraznil znovu, že navrácení majetku je věcí spravedlnosti, která je také v české ústavě zaručena všem.

„Dar všem věřícím země“

Podnětem k Vlkově tiskové konferenci bylo jeho jmenování kardinálem. Jeho povolání do největšího poradního sboru papeže platí nejenom jemu osobně, ale má být „darem papeže všem českým věřícím“, řekl Vlk novinářům. Citoval z dopisu Jana Pavla II., adresovaného jemu. Papež chce jmenováním pražského arcibiskupa kardinálem vyslovit uznání k chování české církve v době komunistického útlaku.

Mnoho věřících v českých zemích, které byly také vlastí slovanských apoštolů Cyrila a Metoda, „zaplatilo svoji věrnost k Ježíši Kristu vysokými obětmi nebo dokonce i obětí vlastního života“, píše se v dopise.

UŽ 65 církevních škol

Obnova církve po politickém obratu není ještě ukončena, řekl Vlk. Zbývá ještě mnoho vybudovat. Pražský světitel biskup František Lobkowitz dodal, že už bylo podniknuto mnoho malých kroků, které jsou navenek málo nápadné. Podařilo se otevřít v českých zemích 65 církevních škol. V současnosti by bylo možno uvést do služby už 120 nově vystudovaných katechetů. Dalších 700 učitelů náboženství studuje. Počet církevních křtů a sňatků stoupá. Charitativní práce křesťanů v nemocnicích a ústavech pro staré lidi se potěšitelně rozvíjí. I když stojíme ještě na začátku, jsou to „kroky k úspěchu“.

V sobotu 3. prosince slavil Vlk v Dóme sv. Víta na pražském Hradě děkovnou bohoslužbu u příležitosti svého jmenování kardinálem. Kromě mnoha věřících bylo oslavě přítomno více než 700 čestných hostů.

Vlk zdůrazňuje

kolegiální zodpovědnost

Mezi čestnými hosty v pražském svatovítském Dómu byl prezident Václav Havel, předseda vlády Václav Klaus spolu se členy vlády a zástupci diplomatického sboru s nunciem Giovanni Coppou jako doyenem v čele. Ze strany církve byli přítomni mimo jiné berlínský kardinál Georg Starzinsky, slovenský metropolita arcibiskup Jan Sokol, řada biskupů a představených všech křesťanských církví v Čechách.

Ve své promluvě podtrhl kardinál

Vlk kolegiální zodpovědnost v církvi. Církev je společnost, v níž „jednotlivec nerozhoduje svévolně“, nýbrž „určitým způsobem“ jsou všichni vázáni k zodpovědnosti. Jako příklad uvedl Vlk kolegium kardinálů a biskupské synody. Z tohoto hlediska nutno rozumět také dnešní roli a úkolu kardinála. Pražský arcibiskup připomíná slova evangelia, že Ježíš „nepřišel, aby si nechal sloužit, nýbrž aby sloužil“ a na slova Ježíšova: „Vy víte, že vládcové utiskují své národy a mocní zneužívají své moci nad lidmi. U vás tomu ale tak nesmí být.“

Úkolem církve má být proto služba, zdůraznil Vlk a doslova řekl: „Máte sloužit nejenom papeži a církvi, nýbrž také světu. A to platí nejen pro kardinály, ale pro celou církev.“

Havel: Vlk je příkladem národu

Prezident republiky Havel gratuloval Vlkovi slovy, že jeho věrnost ideálům církve a jeho morální statečnost jsou příkladem pro celý národ. To je vyjádřeno také jeho jmenováním za kardinála.

Klaus slibuje podporu

Předseda vlády Klaus prohlásil, že příkladné chování církve v dobách pronásledování se vrylo do vědomí národa. Církev prokázala svoje spojení s osudem národa. Klaus, který dosud byl proti rozsáhlému vracení majetku církvi, slíbil novému kardinálu svoji podporu.

Kathpress Nr. 280, 6. 12. 1994

ANDĚL PÁNĚ SVATÉHO OTCE

1. „*Tota pulchra es Maria, et macula originalis non est in Te*“

Církev dnes s vděčností a úžasem rozjímá o divech, které Pán vykonal na Marii, na Té, kterou křesťanský lid vzývá slovy starobylé antifony: „Jsi celá krásná, Maria, poskvrna prvotního hříchu se tě nedotkla“. Tajemství milosti a krásy, které obestírá panenskou Matku má svůj původ v něžnosti Boha, který ji uchránil, již od prvního okamžiku její existence, před prvotním hříchem a jeho následky a tím ji připravoval, aby se stala hodnou matkou jeho Syna. Takovým způsobem Pán postavil Marii nad všechny jiné tvory a naplnil jí milostí, aby se stala uchvatným zrcadlem jeho svatosti.

2. Neposkvrněná je znamením věrnosti Boha, který se nevzdává tváří

v tvář hříchu člověka. Její plnost milosti nám také připomíná nezměrné možnosti dobra, krásy, velikosti a radosti, jež jsou člověku na dosah ruky, dá-li se vést Boží vůli a odmítá-li hřích. Ve světle Té, kterou nám Pán dává jako „milostivou přímluvkyni a vzor svatosti“, se učíme vždycky se vyvarovat hříchu. Prosme Pannu, aby nám darovala radost z tohoto, že smíme žít pod jejím mateřským pohledem čistým a svatým životem.

3. Dnes se odeberu na Španělské náměstí (pozn. red.: *meditaci jsme uvedli v minulém čísle Světla na str. 10*) na tradiční oslavu Neposkvrněné Panny, která z vrcholku sloupu postaveného k její počtě, hledí na město Řím a chrání je. Příští sobotu pak vykonám pouť do Loretské sva-

tyně, abych společně s biskupy zakončil věkou modlitbu zas Itálii, jež začala v březnu minulého roku. Na konci Roku rodiny, shromáždění u domku Svaté rodiny, postavíme pod ochranu Spasitelovy matky lidskou a křesťanskou obnovu italských rodin, aby byly místem a nástrojem nové evangelizace.

Společně na Svatou Pannu, která v Loretu tolikrát dokázala italskému lidu, že je Matkou milosrdenství, svěříme Otci milované národní společnosti, aby i nadále podle příkladu svých velkých světců nacházelo v evangeliu inspiraci pro budování lidštější společnosti, protože bude křesťanštější s pohledem zaměřeným už na třetí křesťanské tisíciletí.

RaVat-Ceco (čtvrtek) 8. 12. 1994

Svatý Hostýn - tentokrát namísto proseb o pomoc (které ovšem stále platí) - Vám nabízí možnost rekreace, a to již nyní o Vánocích, Novém roku atd. Podařilo se nám zprovoznit trvale 40 lůžek, o víkendech až 100 lůžek. Zájemci volejte (0635) 913693-4 od 14 do 18 hod.

Matice svatohostýnská

chrámové varhany

(jak v čísle 51/94 na str. 7)

ZA MATKOU BOŽÍ VE STOPÁCH BL. JANA SARKANDRA

S myšlenkou na Matku Boží Pannu Marii jsme začali nový rok. Není to náhodou. Prožívaním liturgických slavností nás církev stále hlouběji uvádí do života z víry. Obsah víry tak víc a více proniká do našeho povědomí i jednání. Stále znova jsme však strháváni k povrchnosti.

Potřebujeme prohlubovat a upevňovat své postoje víry. Kdo jiný nás v nich může více utvrdit, než Panna, která se vírou stala Matkou Boží? Šťastná, která jsi uvěřila...říká jí Alžběta. Přijďte poprosit o více víry a lásky do našeho života a světa. Přijďte poprosit o více radosti i odvahy, které z víry

pramení. Přijďte zároveň ke hrobu bl. Jana Sarkandra, který u Matky Boží hledal sílu k rozhodujícímu zápasu svého života. Přijďte na modlitební setkání **v katedrále sv. Václava v Olomouci** - „v e č e ř a d l o“, které se uskuteční **v sobotu 7. ledna od 15.30 do 19 hodin**. Budeme se rozjímat, modlit růženec, zpívat, slavit mši svatou v kryptě, diskutovat v sakristii (obě místnosti jsou vytápěné), zastavíme se u ostatků sv. Jana, které jsou uloženy v katedrále... Ze nemáte čas? Hleďte nejdřív Boží království

a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno!
M. V.

organ service
(z navštívenky jak minule)

6. ledna 1995 v 6.30 hodin
bude v Ostravě - Vítkovicích
obětována mše svatá
za čtenáře „SVĚTLA“

MENDLOVA ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA

Už samotný znak pojišťovny - písmeno M s korunkou - symbol Panny Marie - naznačuje směr, kterým se vydala Mendlova zdravotní pojišťovna (dále MZP). Za svůj morální základ si zvolila církevní nauku. Je jisté, že jí důsledná ochrana nenarozených a postižených příliš velkou oblibu u většiny nevěřících nepřinese. O to větší odpovědnost leží na všech křesťanech, jak se k MZP postaví. Málokdo si uvědomuje, že i když s interrupcemi nesouhlasí, platí tyto zákroky částí svého zdravotního pojištění.

Mendlova zdravotní pojišťovna nabízí i velice zajímavý pojistný program. Pojištěnci dostanou za všech okolností péči obdobnou nabídce VZP. Mohou však získat o mnoho víc. MZP jim vede osobní účet, na kterém lze část pojistného našetřit,

potom formou bonusu vydat na tzv. nadstandardy.

Většina křesťanské Evropy ví o vzniku MZP (jsme totiž již třetí obdobně zaměřenou pojišťovnou v Evropě), určitě by se také dozvěděla o apatii a nezájmu, který by vedl k jejímu zániku. Proto vás prosíme, nebuďte lhostejní, nechejte se informovat o pojistných programech MZP, přihlašte se, širte informace, získávejte své známé. Pamatujte na toto dílo v modlitbách. Jsme tu přece proto, abychom se stali právě Vaší zdravotní pojišťovnou.

Ing. P. Karas

Mendlova zdravotní pojišťovna
Tř. legionářů 9

586 01 Jihlava

tel. 066/525 kl. 314

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí Nový věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ jsou v tomto slovníku postupně vysvětlována.

ČARODĚJNICE

Součástí */alternativní scény je také novodobé čarodějnictví. Jedná se převážně o ženy, které jsou si vědomy mimořádných schopností, které vy-

volávají specifickými rituály. Silným podnětem bylo vydání spisů G. B. Gardena o Wicca Kultu v Anglii (1951). Silně se rozvíjí toto hnutí od r. 1977 v Itálii jako forma protestu proti vlně znásilňování. V návaznosti na */New Age a */hlubinnou ekologii a */feminismus vzniklo v Západní Evropě množství čarodějnických kroužků („covens“). V jednom kroužku může být nanejvýš 12 kněžek - čarodějnic, které prošly obřadem */iniciace. Jejich smyslem je přivodit renezanci pranáboženství Velké bohyně, tedy renezanci novopohanství. Studují se protokoly ze středověkých procesů s čarodějnicemi, které údajně pod rouškou křesťanství provozovaly dávné kultury. Velká bohyně je personifikací životní síly a tyto ženy se cítí

povolány, aby ji světu přinášely a chránily ji. Domnívají se, že mají moc v poslední minutě svými rituály a rozšířeným */vědomím zachránit svět od zkázy pomocí sil, které v nich dřímají a které jsou schopny probudit. Svou sílu využívají čarodějnice v duchu bílé */magie také v léčitelství. Čarodějnice odmítají osobního Boha a v rámci obřadů se pokládají samy za bohyně. Řídí se heslem: „Dělej cokoliv, co neškodí druhým!“ Pokud se na ritech a prožitcích chtějí podílet i muži, mohou tak činit pouze za zprostředkování ženy, které jediné mají přirozený životní rytmus a tím spojení s všeovládající životní silou. Ačkoliv při „velkém obřadu“ vystupují čarodějnice bez oděvu, nemá tento ritus ráz orgií.

PERLA MORAVY - BLAHOSLAVENÝ JAN SARKANDER

6. část

MLÁDÍ V OLOMOUCI

Už dopředu víme, že náš blahoslavenec - Jan Sarkander - skončí jako mučedník. Jako zbožně vychovávaný chlapec snad častěji odříkával formule vzbuzení tří božských ctností: víry, naděje a lásky. Ujišťoval Boha i sebe, že chce raději všeho se vzdát než jej hříchem ztratit.

S nadšením zpíváme i my: „I když se pyšná nevěra kol vzmáhá a peklo seje koukol nových zmatků, nebudem dbáti odvěkého vraha, nedáme sobě bráti věčných statků. Víře vždy věrní budou Moravané...“ Ale věrnost není jen okamžité nadšení.

Při poslední večeři nešla Petrovi z mysli poznámka Pána Ježíše: „Kam já odcházím, vy nemůžete přijít.“ (Jan 13,13) Proto se ho otázal: „Pane, kam odcházíš?“ Ježíš odpověděl: „kam já jdu, tam mne nemůžeš nyní následovat; budeš mne však následovat později.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, proč tě nemohu nyní následovat? Svůj život za tebe položím.“ Ježíš mu odpověděl: „Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Než ko-

hout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ (Jan 13,36-38)

Petr to jistě říkal upřímně. Ale „láska, která je ochotna dát život za druhého, se nerodí ve chvíli posvátného nadšení. Ona zraje v životě plném práce, věrnosti a obětavosti.“ (Škrabal, poznámka k citovanému místu.) Obyčejně je nutno denně zápasit a je třeba tisíckrát nenápadně zvítězit, než se člověk stane zjevným hrdinou. Kdo nebyl vyzkoušen v maličkostech, ten možná pokorně neobstojí ani ve zkouškách velikých. Proto se bude i náš blahoslavenec do života plného práce, věrnosti a obětavosti zaškolovat.

Asi jako šestnáctiletý jinoch přišel Jan Sarkander - podobně jako předtím jeho bratr Mikuláš - na latinské školy jezuitů v Olomouci.

Jezuiti, čili tovaryšstvo Ježíšovo, založil Španěl svatý Ignác z Loyoly roku 1540, aby byli vždy pohotovi ke službám papeží. Do Olomouce je uvedl čtvrtý předchůdce Stanislava Pavlovského biskup Vilém Prusinovský roku 1566. Zamýšlel vybudovat v Olomouci univerzitní studium („studium generale“). Tento úmysl byl

uskutečňován postupně a zvolna. Teprve rok po smrti Prusinovského (zemřel roku 1572) potvrdil jezuitskou kolej v Olomouci papež Řehoř XIII., císař Maxmilián II. jí udělil právo, „aby všichni a jednotliví studenti a žáci, kteří u jezuitů v řečené koleji budou poslouchati přednášky a budou shledáni hodní a způsobilí, mohli a měli býti od nich povýšeni ke kterékoli hodnosti zdarma a podle obyčeje řádového a aby ti pak takové cti a vážnosti stále požívali, jako kdyby na kterékoli univerzitě německé, italské, španělské a francouzské byli povýšeni.“

S podporou biskupa Pavlovského budovali jezuité další studijní ústavy. Působením papežského vyslance Antonína Possevina založil papež Řehoř XIII. u olomouckých jezuitů nadaci, z níž mělo být v jejich ústavu udržováno 50 studentů ze severských zemí (Švédsko, Norsko, Finsko, Dánsko, Pomohán, Prusko, Livonsko, Rusko a z Uher). Tak v Olomouci vyrůstala inteligence, od níž se očekávalo, že bude doma působit ve prospěch katolické víry. Taková inteligence musí ovšem katolickou víru znát, milovat a žít. *Mons. E. Peřík*

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, r. k. farský úrad, Kláštorne nám. 11, 901 01 Malacky, telefon 0703/723097.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odseřatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno